

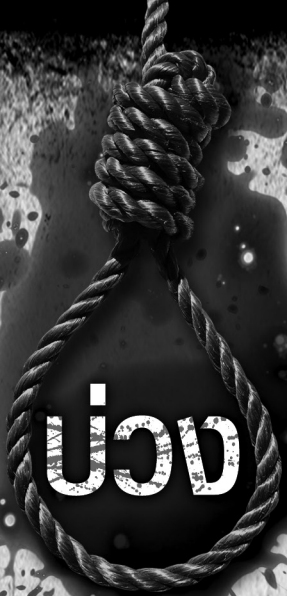

ป้องกัน พยากรณ์

นาย

ศศิราไม่เคยสัมผัสสิ่งที่เรียกว่า “ผี” จึงไม่เคยกลัวสิ่งที่ไม่มีตัวตน
ดังนั้น “ศพ” ที่ต้องเจอทุกเมื่อเชื่ວวันไม่อาจสร้างความพรั่นพรึงได้มากไปกว่า
“คน” ใจหายาบที่ลงมือทำร้ายเพื่อนมนุษย์ด้วยตัวเอง

ตัวอย่าง

ປ່ວງ

ພຍາກຣນ໌

ເຈດີ

บ่วงพยากรณ์

โดย ญาญา

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้

มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ฉายา.

บ่วงพยากรณ์.--กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2558.

374 หน้า.

1. นวนิยาย I.ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-510-604-7

ราคา 193 บาท

จัดพิมพ์โดย

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

222 บุษราคัมเทอเรส ถนนพุทธมณฑล สาย 2

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กทม. 10170

โทร. 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

ผู้ก่อตั้ง	: สุพล เตชะธาดา
คณะกรรมการบริหาร	: พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนางษา, ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา
กรรมการผู้จัดการ	: อาทร เตชะธาดา
บรรณาธิการ	: นาเรรัตน์ บัวบานพร้อม
กองบรรณาธิการ	: โชติรวี โสภณศิริ
แบบปกและรูปเล่ม	: นพพร คงสอน, สมพงษ์ แซ่ปึ้ง
พิสูจน์อักษร	: แต่งโม

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

1858/87-90 ชั้น 19 ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0 2739 8000 โทรสาร 0 2739 8609 www.se-ed.com

www.praphansarn.com

สนับสนุนเว็บไซต์โดย

Bangkok Bank

ธนาคารกรุงเทพ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีนักอ่านที่รักทุกคนของพีเรนโบว์นะคะ เห็นหน้าปกเปลี่ยนไปอย่าเพิ่งตกใจ เพราะนวนิยายเล่มนี้ขอบอกเลยว่ามันทั้งเข้มข้นและลึกลับซ่อนเงื่อนชะง่อนใจไม่ไหว รีบวิ่งแทบจะล้มหัวฟาดพื้นไปบอกท่านบรรณาธิการใหญ่ว่าสำนักพิมพ์พีเรนโบว์ขอเปลี่ยนปกเป็นแนวกราฟิกบ้าง เพื่อให้เข้าธีมโดยเฉพาะ

นวนิยายเรื่องนี้เป็นแนวฆาตกรรม สืบสวนสอบสวน ที่มีตัวเอกเป็นหญิงสาวที่มีญาณหยั่งรู้ กับเรื่องราวความลับความสัมพันธ์ที่ซ่อนอยู่ในบ้านของตระกูลเลิศล้ำงกุล ที่กำลังจะถูกเปิดเผยจากการตายของเจ้าบ้าน รอให้นักอ่านเข้าไปค้นพบและร่วมลุ้นระทึกหาตัวฆาตกร จากปลายปากกาของนักเขียนหน้าใหม่สาวสวย นามปากกา “ฌายา” ที่ไม่น่าเชื่อว่าเธอเขียนนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องแรก ก็ทำให้เราตื่นเต้นไปกับการดำเนินเรื่องอันแยบคายของเธอด้วยภาษาที่กระชับและเข้าใจง่าย

นอกจากนี้ นวนิยายแนวสืบสวนเล่มนี้ยังให้ความประทับใจ ความรัก ความอบอุ่นของครอบครัว และข้อคิดดีๆ อีกมากมายรอให้นักอ่านได้ค้นหาค่ะ

ด้วยความปรารถนาดี

RAINBOW Publisher

<http://www.praphansarn.com/rainbow>

คำนำผู้เขียน

พลังเหนือธรรมชาติบางอย่าง สำหรับบางคนนั้น อาจเป็นไปได้เพียง บ่วงกรรมที่ติดตามมาให้รู้สึกเจ็บปวด ร้อนรน ทุกข์ทรมาน แต่สำหรับบางคน นั้น กลับมองว่านั่นเป็น ‘สิ่งพิเศษ’ ที่สามารถเยียวยาโลกใบนี้ได้มากกว่าที่คิด ทุกสิ่ง...เพียงแค่เรามองต่างมุม

ความรักก็เช่นกัน ถ้ามีแต่ดีเพียงด้านเดียว คงไม่ถูกรวมเข้ากับ 4 กิเลส ตามหลักพระพุทธศาสนา “รัก โลภ โกรธ หลง” ราคะที่ทำให้มนุษย์เราลุ่มหลง เวียนวนอยู่ในวัฏจักรสงสารไม่รู้จบสิ้น เมื่อลองได้กระโจนลงไปในสนามแห่ง ความรักแล้ว หากเลือกใช้ไปในด้านที่ผิดสุดท้ายความรักก็ไม่ต่างอะไรกับ ยาพิษที่หลอมละลายทั้งหัวใจและชีวิตให้หมดไหม้ไม่มีเหลือ

ด้วยความตั้งใจของผู้เขียนที่ใช้เวลาหลายปีในการศึกษาศาสตร์ทาง นิติวิทยาและข้อมูลเชิงวิชาการต่างๆ “บ่วงพยากรณ์” จึงไม่ใช่เพียงแค่ นวนิยายแนวลึกลับสอบสวนปมโรแมนติกเล็กๆ ที่มีนางเอกแหวกแนวมาจับ อาชีพแพทย์นิติเวชเท่านั้น หากยังรวมเรื่องราวความรักหลากหลายรูปแบบ เอาไว้ เพื่อเตือนใจ เพื่อยังคิดให้เพื่อนนักอ่านใช้ชีวิตด้วยสติ และหวังเป็นอย่าง ยิ่งว่าจะเพลิดเพลินกับอารมณ์ขันเล็กๆ น้อยๆ ที่สอดแทรกพอเป็นกระสับ

กลางปี 2552 หากใครยังจำโศกนาฏกรรมสะเทือนขวัญในเมืองไทย เมื่อนักแสดงฮอลลีวูดชื่อดัง เดวิด คาร์ราติน พลัดถิ่นมาทั้งชีวิตไกลบ้านได้

คงจะเชื่อมโยงได้เป็นอย่างดีกับลักษณะการตายของตัวเองในเรื่องนี้ ดังนั้น นอกจากกำลังใจสำคัญจากครอบครัวที่อยู่เบื้องหลังมาตลอดแล้ว ผู้เขียนจึงมีความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะอุทิศนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนเรื่องนี้ให้แก่นักแสดงผู้ล่วงลับ เดวิด คาร์ราติน หวังเป็นอย่างยิ่งให้มีความสุขในสัมปรายภพค่ะ

ณายา

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

คุณพิมพ์ใจค่อยๆ หย่อนแกงกะทิปรุงประณีตซึ่งบรรจุใส่ถุงพลาสติกใสอย่างดี ตามด้วยข้าวหอมมะลิเรียงเม็ดอวบๆ พูนทัพพิลังในบาตรสีดำ อุดหนุนคิดไม่ได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกปัจจุบันจะสะดวกสบายไปทั้งสิ้น ถ้าเป็นสมัยหล่อนยังสาว ขั้นตอนการจะทำบุญแต่ละครั้งต้องมีมากกว่านี้

ของคาวหวานต้องนั่งประดิษฐ์ประดอยกันตั้งแต่ไก่ยังไม่ขัน หรือแม้แต่กรรมวิธีลำเลียงสิ่งละอันพันละน้อยใส่ลงในบาตรอย่างสงบเสงี่ยม ไม่ให้สิ่งของในนั้นกลิ้งรวมกันละเหาะ

หากโลกเปลี่ยนอะไรก็เปลี่ยน ไม่แปลกอะไรที่ความรีบเร่งหยาบกระด้างจะเข้ามาแทนความละเมียดละไม กระนั้นหล่อนก็ไม่คร่ำครีพอที่ทำตัวเป็นเต่าล้านปี ไม่ยอมรับว่าวิทยาการล้ำสมัยก็มีประโยชน์บ้างเหมือนกัน

ผ้าบาตรปิดลงอย่างสำรวม หญิงชราค่อยวางดอกไม้บูชาพระ ซึ่งเด็กหนุ่มผอมแก้งก้างที่ติดตามชายจีวรมาแต่แรกกุสีกุจจอคว่ำแผ่ลิ้นลงย่ำมสะพายไหล่เหมือนลิงซิงหลัก จึงไม่วายได้รับคำเตือนเป็นสายตาปรามเข้มจากภิกษุที่เดินนำหน้า

ความที่ชรามากแล้ว สังขารไม่อำนวยให้หล่อนสามารถนั่งยองๆ รับศีล

รับพรจากผู้ทรงศีลได้ คุณพิมพิ์ใจจึงเพียงพนมมือ ค้อมตัวในกิริยานอบน้อม ตั้งจิตใจจดจ่อกับรสพระธรรม ปลอ่ยให้ความอึมเิบซาบซาณจรรอยยืมละไม ระบายบนใบหน้าให้ยว่น

หญิงชรามองตามชายผ้าสีเหลืองสะบัดพลีว ฟ้าเริ่มสางทำให้มองเห็น อะไรชัดเจน พร้อมๆ กับภาพชีวิตของซอยเล็กๆ ที่หล่อนอยู่เริ่มปรากฏ

แม้คำหาบเร่งแผงลอยเริ่มออกมาจัดร้านกันคึกคัก เสียงทักกันชม กลบเสียงยวดยานที่สัญจรผ่าน หลายคนก้าวเดินอย่างรีบเร่งเพื่อไปให้ทัน รถประจำทางหน้าปากซอย ใบหน้ามุ่นมั่นไม่มีแก้มจจะทักทายใคร ชีวิตแห่ง การดิ้นรนแข่งขันเริ่มต้นขึ้น สวนทางกับตัวหล่อนที่อะไรๆ ก็ดูเหมือนจะ หยุดนิ่งอยู่ที่เดิมมาแสนนาน

“เสร็จแล้วหรือคะคุณ” ร่างเล็กของใครคนหนึ่งสอดตัวออกมา จากช่องประตูรั้ว ปากถาม มือก็ระวิงเก็บอุปกรณ์ต่างๆ ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะเล็ก รวบรวมอย่างคล่องแคล่ว “วันนี้เร็วกว่าทุกวันนี้คะ อาหารเหลืออีกต่างหาก หนูยังเตรียมของเช้าไม่เสร็จเลย”

คุณพิมพิ์ใจพยักหน้าเนิบๆ “วันนี้พระท่านมาแค่สามรูปนะ สงสัยว่า อีกสองจะมีกิจนิมนต์ที่อื่น เอาเป็นว่าเก็บของใส่บาตรไว้เป็นของกลางวันก็ แล้วกันจะได้ไม่เสียของ ส่วนของเช้าไม่ต้องรีบหรอก คุณก็ยังไมตื่นไม่ใช้หรือ ฝน ฉันเองก็ยังไม่หิวเท่าไรด้วย”

‘ฝน’ พยักหน้าเงิกงก ไม่ได้พูดอะไรอีก นิสัยว่าง่ายเช่นนี้เองที่ทำให้ ผู้แก่วัยเกิดความเอ็นดูตั้งลูกตั้งหลานแม้จะรับใช้กันมาเพียงไม่กี่ปี

อันที่จริงก่อนหน้าเด็กฝน คุณพิมพิ์ใจมีแม่บ้านคู่ใจที่ร่วมขายคาคด้วย กันมานาน ชื่อสมใจ ความที่อายุไล่เลี่ยทำให้สนใจกลายเป็นทั้งผู้ช่วยและที่ปรึกษาปรับทุกข์ คอยแบ่งเบาภาระทุกอย่างรวมไปถึงการช่วยเหลือลูกเลี้ยง หลาน สายสัมพันธ์นั้นแน่นแฟ้นประดุจเป็นญาติกลางๆ อีกคนหนึ่ง

แต่เมื่อไม่นานมานี้สมใจได้หลานชายอุมชูเป็นของตัวเองที่ต่างจังหวัด บวกกับพ่อแม่ของเด็กชายต้องเข้ามาทำงานหาเลี้ยงครอบครัวที่กรุงเทพ

นางจึงแสดงความปรารถนาจะกลับไปดูแลหลานด้วยตนเอง ดังนั้นแม้จะอาลัยคนเก่าคนแก่เพียงใด ทว่าคุณพิมพ์ก็จำเป็นต้องประกาศหาสาวใช้คนใหม่ หายอยู่นานไม่ถูกใจสักที กระทั่งมาลงตัวที่เด็กฝนที่ยืนปั้นจัมปันजूอยู่ตรงหน้า

เท่าที่รู้ ฝน เป็นญาติห่างๆ ของพนักงานทำความสะอาดในสถาบันที่ศิศิรหลานสาวของหล่อนทำงานอยู่ ดังนั้นจึงค่อนข้างไวใจได้ว่าคงไม่ใช่สายของโจรที่อาจตามมายกเค้าหรือทำร้ายเจ้าของบ้านในภายหลัง อย่างที่เห็นเป็นคติตามหน้าหนังสือพิมพ์ให้หนาดาในสังคมทุกวันนี้

ยอมรับว่า ครั้งแรกที่เห็นใบหน้าอ่อนเยาว์และที่ทำไมประสีประสาต่อโลกของเด็กสาว คุณพิมพ์ก็ถอดใจ นึกว่าอีกฝ่ายคงจะหยิบโหยงทำอะไรไม่คล่องแคล่ว ไม่เหมือนแม่บ้านคนเก่าแก่ที่รู้จักกันมานานปี ทว่าความเป็นจริงไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด เพราะแม้อีกฝ่ายจะทำอาหารฝีมือชั้นครูไม่ได้ หรือมีระเบียบรอบคอบคอยเป็นหูเป็นตาได้ไม่เทียบเท่าสมใจ ทว่าเด็กฝนก็เป็นคนหนักเบาเอาสุ่ ปฏิบัติตามคำสั่งเสมอโดยไม่ปริปากบ่น อีกทั้งยังรู้ใฝ่ถาม ช่างจดจำ ไปหมดในทุกสิ่งที่คุณพิมพ์เฝ้าจ้องมือทำ ดังนั้นเพียงชั่วระยะเวลาสองปี เด็กฝนจึงไม่ต่างกับหลานสาวคนเล็กของบ้าน ที่นอกจากรับผิดชอบเรื่องงานบ้านแล้ว ยังคอยเป็นเพื่อนพูดคุยเวลาคุณพิมพ์ใจเหงา ในขณะที่หลานสาวแท้ๆ มีงานรัดตัวอยู่เสมอ

ร่างผอมบางของหญิงชราหันหลังเข้าบ้าน หล่อนไม่ต้องเลื่อนประตูเหล็กอันหนักอึ้งเอง เพราะมือเล็กๆ จัดแจงให้เสร็จสรรพ

“หนูเตรียมขันกรวดน้ำไว้ให้คุณที่โต๊ะสนามนะคะ เตียวหนูวิ่งไปเก็บของก่อน แล้วจะวิ่งออกไปซื้อปาห่องโก๋กับน้ำเต้าหู้หน้าปากซอย เห็นคุณศึบ่นอยู่ว่าอยากกิน” ฝ่ายนั้นรายงานเสร็จก็ ‘วิ่ง’ บรู๊ตจากไปจริงๆ อย่างที่ปากว่า ให้ผู้อาวุโสได้เฝ้ามองตามอย่างอ่อนระอา

โต๊ะสนาม คือโต๊ะอัลลอยสีชาวครีม ประกอบด้วยเก้าอี้สี่ตัวที่ตั้งเด่นอยู่บนสนามกว้างซึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่ดูเหมือนจะถูกยึดครองไปด้วยพันธุ์ไม้หลายชนิดจนทำให้ดูคับแคบไปถนัดตา

คุณพิมพ์ใจเป็นประเภทชอบเสพกลิ่น เสพรส เสพอาหารตา ทุกอย่างครบถ้วน ดังนั้นต้นไม้ที่เลือกปลูกจึงมีตั้งแต่จำพวกไม้หอมหายาก อาทิ มะลิซ้อน ยี่สุ่น ลำเจียก กระณิการ ราตรี ซึ่งคนรุ่นใหม่แทบจะไม่รู้จัก ปลูกติดกันเป็นพุ่มยาว แซมด้วยพุทธรักษาบานบุรีที่เลื้อยระยิบตรงมุมรั้วสีดำกันฉับ นี่ยังไม่รวมผลหมากรากไม้ อาทิ มะม่วง ชมพู ฝรั่งต้นแกรีน ที่กระจายตัวอยู่ตามริมรั้ว ให้ทั้งความร่มเย็นและให้ผลห้อยระย้ามองเพลินตา บดบังบ้านไม้สองชั้นที่ผุดขึ้นมาเบื้องหลัง ให้หลุดจากความพลุกพล่านจอแจของย่านชานเมืองที่ความเจริญรุกล้ำเข้าถึงแล้วโดยสิ้นเชิง

ชนกรวดน้ำที่เด็กฝนว่า แท้จริงแล้วคือถ้ายเงินทรงสูง บรรจุน้ำสะอาดไว้เต็มเปี่ยม หญิงชราคอยรินรดเข้ากับโคนต้นมะม่วงใหญ่ ปากว่าบทกรวดน้ำตามด้วยคำแผ่เมตตา

ท้ายสุด...สังขารที่ร่วงโรยลงทุกวันทำให้คุณพิมพ์ใจมีแต่จะปลง นึกถึงคนอื่นก่อนตนเองทุกครั้ง หล่อนผ่อนลมหายใจเบาบางกับตนเอง ชมบุชมิบกล่าวขอพรคุณพระศรีรัตนตรัยให้ปกป้องรักษาหลานสาวคนเดียวให้อยู่ดีมีสุข แคล้วคลาดจากภยันตรายและเจ้ากรรมนายเวรที่กล้ำกรายทั้งปวง

กว่าจะเสร็จพิธีทั้งสิ้นก็กินเวลานานหลายนาทิตี เด็กฝนดูเหมือนจะผ่านรั้วบ้านเข้ามาอีกครั้ง พร้อมกับถุงพลาสติกหิ้วหลายถุง หล่อนปรี่เข้ามาช่วยรับภาชนะในมือของผู้แก่วัย เดินตามทางรอยกรวดที่นำเข้าบ้าน ปากก็ว่าแจ่วๆ

“เมื่อกี้หนูได้ยินเสียงจากห้องคุณศีกีแล้วละค่ะคุณ แต่เผอิญหนูรีบลงมาช่วยคุณเก็บของเลยไม่ได้เข้าไปปลุกเธอ ไม่รู้ว่าคุณศีกีฝันร้ายอีกรีเปเล่า คุณจะขึ้นไปดูไหมคะ”

ใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งวัยปรากฏความเคร่งเครียดขึ้นมาทันที

“อืม เตียวฉันขึ้นไปดูเอง ฝนจะไปทำอะไรก็ไปเถอะ ชอบใจมากนะ”

ลับร่างอีกฝ่าย หญิงชราที่สาวเท้าเร็วขึ้นเมื่ออย่างเข้าตัวบ้าน บันไดไม้ที่ดูรู้ว่าเป็นของเก่าแก่แต่เดิมไม่ได้ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดอย่างที่ควรจะเป็น ทว่ายังคงแข็งแรง วิจิตรด้วยลวดลายที่แกะไว้ตามซี่ไม้เลยไปจนถึงราวจับเป็นมัน

ปลาบ คุณพิมพ์ใจเลี้ยวไปทางทิศตะวันออกอันเป็นห้องนอนของศิริรา กระทั่งหยุดอยู่ด้านหน้า หล่อนจึงเคาะประตูโดยไม่ลังเล

“ศิ...ศิ ตื่นรียังลูก นียายเอง”

ภายในเงียบเชียบ ไม่มีเสียงอะอะอย่างที่เคยฝนรายงาน หากคุณพิมพ์ใจก็ยังไม่นอนใจ “ศิ ยายมาตามลงไปทานของเช้า ให้ยายเข้าไปได้ไหมลูก”

น้ำหนักตัวที่ตกลงบนพื้นไม่ทำให้หญิงชรารู้ว่ามีความเคลื่อนไหวจากภายในร่อยไม่ถึงชั่วอึดใจดี ประตูก็แง้มออก ใครคนหนึ่งเยิ้มหน้าออกมาพยายามปั้นอ้มแม่ใบหน้าจะค่อนข้างอึดโรย

“ตื่นนานแล้วคะ กำลังว่าจะล้างหน้าแปรงฟันแล้วลงไปข้างล่างอยู่พอดี ศิขอโทษนะคะยาย วันนี้เหนื่อยจนไม่ได้ลงไปใส่บาตรด้วยเลย”

คนพูดยกมือขึ้นเสยผมที่ลงมาปรกหน้า ทำให้สายตาห่วงใยของผู้แก่้วยได้มีโอกาสพิจารณาอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้ง

ภายใต้ใบหน้ารูปไข่คือดวงตากลมโตราวกับจะมองทะลุทุกสิ่ง ล้อมรอบด้วยแพขนตายาวแหบจะทาบทับกับแก้มใส ซึ่งบัดนี้แดงก่ำเหมือนเพิ่งผ่านการออกแรงมาหมาดๆ จมูกเล็กๆ โด่งรีนอยู่เหนือริมฝีปากบางเฉียบบ่งบอกความเชื่อมั่น ต้อร้น อันเป็นลักษณะนิสัยที่คนใกล้ชิดเท่านั้นจะได้สัมผัส รับกันดีกับผมซอยทรงสั้นระดับคออวดศีรษะทุยได้รูปและลำคอระหง ที่เจ้าตัวขึ้นชอบว่าดูแลง่ายเหมาะกับวิชาชีพนักหนา

คนเป็นยายมองแล้วก็ได้แต่สะท้อนใจ หลานสาวของหล่อนจัดเป็นคนสวยคนหนึ่ง แต่มันคงจะดีกว่านี้ถ้าดวงตาคู๋งามนั้นจะไม่ประดับประดาโศกอยู่เป็นนิจ

“เห็นผนบอกว่าได้ยินเสียงมาจากห้องของหนู...ฝันร้ายอีกแล้วหรือลูก”

ฝ่ายนั้นเงียบไป ศิริราก็มองเพียงปลายเท้าตนเอง ตอบเสียงเบา “เป็นปกตินั่นล่ะค่ะ ช่วงนี้ศิริทำงานหนัก พักผ่อนไม่พอก็เลยเก็บเรื่องไร้สาระมาฝันเป็นตุเป็นตะ...” หญิงสาวเปลี่ยนสีหน้าเพื่อให้คู่สนทนาสบายใจ หาก

ไม่ว่ายังไรรอยยิ้มนั้นก็ผิดเพื่อ “แต่ยายไม่ต้องห่วงนะคะ อีกสักพักก็คงหายไปเอง ศิว่าอาจจะขอลาพักร้อนสักที”

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะสิลูก ศิก็รู้ว่าฝันของเรานั้นไม่เหมือนของคนอื่นเขา...” คุณพิมพีใจสะตุดไปนิตอย่างซึ้งใจ ก่อนเอ่ยต่อ “อีกอย่างหนูก็เคยบอกยายเองว่าพักนี้ฝนซ้ำๆ กันหลายครั้ง แถมมันก็สมจริง ทรมาณขึ้นเรื่อยๆ เชื่อยายเถอะนะลูก ไปหาหลวงพ่อกับยาย เพื่อท่านจะให้คำแนะนำอะไรได้บ้าง”

“อย่าเลยคะ” ร่างบางเอ่ยทันควัน “ศิไม่อยากเอาเรื่องไร้สาระไปรบกวนท่าน มันจะทำให้หลวงพ่อดังรำคาญใจ แทนที่จะได้อยู่อย่างสงบ”

“ศิ” คุณพิมพีใจปราม หากหญิงสาวไม่ใส่ใจ

“ศิว่าเราพูดเรื่องนี้กันมาหลายครั้งแล้วนะคะยาย และไม่ว่าจะเป็นยังไงศิก็ยังยืนยันเหมือนเดิม เพราะเราก็ต่างรู้ดีว่าหลวงพ่อกงไม่ยากเห็นหน้าศิสักเท่าไรหรือคะ”

น้ำเสียงในตอนท้ายฟังขมขื่น กระทั่งคุณพิมพีใจมองหลานสาวอย่างเวทนา นึกรู้ว่าประโยคที่ตนเองจะพูดต่อไปนี้ คงเปรียบเสมือนแผ่นเสียงตกร่องที่คนตรงหน้าไม่อยากจะฟัง

“ยายบอกหนูแล้ว ว่าหลวงพ่อกงท่านมีเหตุผลของท่าน และทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำไปก็เพื่อหนู สักวันหนึ่งหนูจะเข้าใจ”

“สักวันหนึ่งคือเมื่อไหร่หรือคะยาย จากตอนนั้นจนบัดนี้ก็เกือบจะยี่สิบปีเข้าไปแล้ว ถ้าสักวันหนึ่งของหลวงพ่อกงไม่มีวันมาถึง มันก็ไม่ยากอะไรที่จะทำให้ศิเดาเหตุผลนั้นออก” รอยยิ้มบนแก้มออกเหมือนหยัน “เหตุผลของท่านเพราะความรังเกียจที่ไม่อยากอยู่ร่วมบ้านเดียวกันกับศิ เหตุผลเพราะชิงชังลูกมารที่เป็นสาเหตุที่ทำให้แม่ต้องตาย เหตุผลเพราะไม่อยากให้ใครรู้ว่ารู้จักยัยเด็กผิดมนุษย์มนาที่ดีแต่นำความโชคร้ายมาให้...ไม่เห็นแปลกเลยคะยาย ศิรู้อยู่แล้ว เพราะมันไม่ได้ต่างอะไรกับเหตุผลที่ใครๆ พวกกันกลัวเกรงถอยห่างไปจากศิตั้งแต่วันที่รู้ว่าคนอย่างศิมันพิกลพิการไม่เหมือนใครเขา!”

“ศิสิรา!” ผู้อาวุโสทานอย่างตกใจมากกว่าจะโกรธ เป็นครั้งแรกที่

หญิงสาวซึ่งเจียบขริ้มและเก็บจำความรู้สึกมาเสมอระเบิดความอัดอั้นออกมา มือที่ยาวนเอื้อมไปหวังจะปลุกปลอบ หากอีกฝ่ายถอยหนี แม้จะไม่มีน้ำสักร หยดไหลออกมา หากดวงตาแดงช้ำ

“อย่าแตะศิเลยคะยาย ศิไม่อยากทำให้ยายโชคร้ายไปด้วย ยายเป็นคนเดียวในตอนนี่ที่ศิมีและศึรัก ศิไม่อยากเสียคนที่ศึรักไปอย่างที่เคยทำมาเสมอ”

น้ำตาอุ่นร้อนไหลผ่านใบหน้าที่ยาวน คุณพิมพ์ใจไม่สนอีกต่อไปว่า หลานสาวจะชินตัว เมื่อรังฝายนั้นเข้ามาทอด

“ศิของยายไม่เคยทำร้ายใครนะลูก และหนูก็ได้เป็นสาเหตุที่ทำให้แม่ว่าไป หนูไม่ได้ผิดปดอะไรเลย หนูเป็นที่รักของยาย ของเพื่อนๆ อีกตั้งหลายคน ไม่มีใครเกลียดศึหรอกนะลูก พวกเขาเพียงแต่ไม่เข้าใจและยายก็เชื่อว่าไม่มีอะไรสำคัญเท่าเวลาที่จะทำให้ทุกคนรู้ว่าสิ่งที่หนูมิไม่ใช่ความผิดปดที่น่ารังเกียจอะไรทั้งนั้น!”

อ้อมกอดเล็กๆ ทว่าอบอุ่นเป็นเหมือนที่พำนักใจให้หล่นมาเสมอ ศิศึกลายเป็นเด็กน้อยอายุแปดขวบอีกครั้งเมื่อซุกหน้าเข้ากับอกอุ่นคุ้นเคยของผู้เป็นยาย

“ศิไม่อยากเป็นอย่างนี้เลยคะยาย ทำอย่างไรมันถึงจะหายไปเสียที ทุกวันนี้ทุกสิ่งที่ศึรู้ ทุกอย่างทีศึเห็นมันทำให้ศึเกลียดตัวเอง เกลียดเวลาที่ใครๆ มองมาด้วยสายตารอการรู้อยากเห็น เกลียดเวลาที่พวกเขาเข้ามาคุยกับศึเพราะต้องการผลประโยชน์ ศิไม่อยากเป็นตัวประหลาดในสายตาใครๆ ศิไม่อยากเป็นแบบนี้ เมื่อไหร่มันถึงจะจบสิ้นลงสักทีคะ เมื่อไหร่”

“ถ้าศึจะไม่หว่ายายแก่เฒ่าจนเกินไปก็ฟังยายสักหน่อยได้ไหมลูก”

น้ำเสียงอ่อนโยนนั่นทำให้ศึศึราไม่ใจร้ายพอที่จะส่ายหน้าปฏิเสธ

“ยายเชื่อว่ากรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา คนเราทุกคนเกิดมาเป็นเช่นไรก็เพราะกรรมส่งเรามาด้วยสาเหตุนั้น บางคนอาจเกิดมาบนกองเงินกองทอง ใช้ชีวิตหรูหรา ร่ำรวย มีบารมีและอำนาจเพราะเขากินกรรมดีจากปางเก่า เมื่อ

วันหนึ่งกรรมนั้นหมดและเขาไม่ได้คิดจะสร้างกุศลผลบุญเพิ่ม มีแต่เบียดเบียนคนอื่นด้วยความมีอำนาจของตนเอง กรรมแบบนี้เองทำให้เขาต้องกลายเป็นผู้ชดใช้...ในทางตรงกันข้าม คนบางคนอาจเกิดมาอัตคัดขัดสน อดมือกินมือ เพราะเขาก็เกิดมาชดใช้กรรมที่เขาทำก่อนนั้น ต่างกันเพียงถ้าเขาขยันหมั่นเพียร มุมนานะพยายาม รวมถึงทำกรรมดีช่วยเหลือผู้อื่นในปางนี้ เขาก็จะได้เสวยสุขในปลายทาง” หญิงชราลูบผมนุ่มอย่างอ่อนโยน “สำหรับหนูก็เช่นเดียวกัน บ่วงกรรมอาจส่งหนูมาชดใช้อะไรบางอย่าง หนูต้องเป็น หนูต้องทำ เพราะว่า หนูเลือกแล้วด้วยผลกรรมที่เคยก่อในอดีต และวันหนึ่งเมื่อหนูได้ชดใช้ภาระเหล่านั้นจนหมดสิ้น ยายก็เชื่อว่าโชตรวนเหล่านั้นมันจะถูกปลดด้วยตัวของมันเอง โดยที่ไม่ต้องดิ้นรนอะไรสักนิดเดียว”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็น่าสมเพชนะคะยาย สิ่งเดียวที่คิดทำได้คือต้องรอ โดยที่ไม่รู้ว่าตัวเองจะปลดเปลื้องมันได้เมื่อไหร่กันหรือคะ ในความคิดของคิ บางทีมันอาจจะไม่มีวันมาถึงเลยก็ได้”

คุณพิมพีเจมีสีหน้าหนักใจ คนตรงหน้าคือดิงเก็นไปเหมือนไม้เนื้อหนาที่ยากต่อการตัด “ศิไม่รู้ ยายไม่รู้ ไม่มีใครรู้หรอกลูก แต่กลางสังหรณ์ลึกๆ ของยายบอกว่าสิ่งที่หนูต้องอดทนกับมันมานานคงจะสิ้นสุดลงในไม่ช้านี้”

“น่าแปลกนะคะยาย...” รอยยิ้มหยาบหย่นบนใบหน้าคมไม่น่าดูเลย ยามเอ่ย “กลางสังหรณ์ของคิกลับบอกว่าเรื่องราวมันเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น และยายก็รู้ ว่ามันมักจะถูกเสมอเสียด้วย!”

คิสิราบาน้ำแต่งตัวรัดกุมลงมารับประทานอาหารเช้าซึ่งเป็นน้ำเต้าหู้หนึ่งถ้วยกับปาต่องโก่เพียงครึ่งชิ้น ก่อนจะคว้ากระเป่าลูกพรีเตรียมพร้อมจะออกข้างนอกให้เด็กฝนโอตครวญ หนึ่งอ

“อะไรกันคะคุณคิ เห็นว่าอยากทานปาต่องโก่ ฝนก็อุตส่าห์วิ่งไปซื้อมาให้ตั้งไกล แล้วไหนทานเท่าแมวดม อย่างนี้คนซื้อน้อยใจนะคะ”

เป็นครั้งแรกของวันที่หญิงสาวเปิดยิ้มซึ่งทำให้ใบหน้าสวยอมโคกสดใส

ขึ้นเป็นกอง

“โอ้ แม่คุณหนูหัว วังชะบังก็ถือว่าได้ออกกำลังกายไงจะ นั่งแช่อยู่กับคุณยายทั้งวันจนจะเดินไม่เป็นอยู่แล้ว...เออจ้ะ เอาเป็นว่าที่เหลืผนเอาไปทานเถอะนะ ถือเป็นรางวัลที่อุตสาหจำได้ กระเพาะฉนก็เท่านี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว กินเยอะไปท้องจะอืดเสียเท่านั้น”

เด็กรับใช้คนสนทยังบ่นกระปอดกระแปดอีกหลายคำ แต่ก็ค่อยทยอยลำเลียงของลงจากโต๊ะแต่โดยดี ร่างบางที่วันนี้กระฉับกระเฉงในชุดกางเกงยีนส์เสื้อเชิ้ต จึงเดินไปหาผู้เป็นยาย ยอบตัวเกาะเก้าอี้ พนมมือไหว้ เป็นกิริยาน่ารักที่หล่อนทำจนเคยชินมานานนักหนา

“ช่วงเที่ยงนี้ฉิจจะออกไปเดินซื้อของเสียหน่อย ยายอยากได้อะไรเป็นพิเศษไหมคะ ฉิจจะซื้อมาฝาก”

คุณพิมพื้ใจมองใบหน้าอ่อนเยาว์ด้วยความเอ็นดู “ไม่เป็นไรหรอกลูก คนแก่อย่างยายจะไปอยากได้อะไรนอกจากของจำเป็น ซึ่งให้ผนไปซื้อหาเอาแถวร้านสะดวกซื้อหน้าปากซอยก็ได้ เทียวให้สนุกเถอะ ว่าแต่วันนี้ไม่มีเข้าเวรหรือสิ”

“มีคะ แต่กว่าจะถึงเวลาก็หัวค้ำนูน...”

หญิงสูงวัยพยักหน้ารับรู้ ขยับจะถามตามความเคยชินว่า ‘ไปกับใคร’ ทว่าหญิงชรายังใจพอที่จะกลืนคำพูดลงคอได้ทัน

หลังจากเลิกรากับแฟนหนุ่มตำรวจที่คบกันได้เพียงหนึ่งปี ศิศิราภีดำรงตนเป็นหญิงโสดอย่างแท้จริง ไปไหนมาไหนคนเดียว ไม่เหลือบแลใครอีก...ย้งไม่ต้องถามถึงเพื่อนสนิท แม้จะจบจากมหาวิทยาลัยแพทยอันดันดับหนึ่งของประเทศ มีเพื่อนร่วมภาค ร่วมสถาบันมากมาย แต่ด้วยเหตุผลส่วนตัว บางประการทำให้หลานสาวของหล่อนไม่อาจคบใครได้นานจนถึงขั้นสนิทสนมเป็นเพื่อนตายแม้สักคน

“งั้นก็ไปคัมาตีเถอะลูก ยายจะเก็บแกงเทโพของโปรดหนูเอาไว้ให้ เมื่อเช้าทำใส่บาตรแล้วมีเหลือีกเยอะเยอะ พรุ่งนี้ค่อยทานจะย้งเข้าเนื้อขึ้น”

“ขอบคุณมากค่ะ มียายคนเดียวนี้แหละ ที่รู้จักดีที่สุด”

ติดกับตัวบ้านคือโรงจอดรถที่เพียงมุงหลังคากันแดดฝน ตรงนั้นรถยุโรปคู่ใจสีดำสนิทที่หญิงสาวซื้อมือสองมาในราคาถูกแสนถูกอย่างไม่น่าเชื่อจากคนใช้รายหนึ่งที่เดือดร้อนเรื่องการเงิน เป็นยานพาหนะโก้หรูที่ช่วงเวลานั้นคุณพิมพ์ใจได้แต่มองอย่างไม่ค่อยเห็นด้วย

‘ทำไมต้องไปเอารถมือสองด้วยลูก ผ่านอะไรมาร้อยเอ็ดเจ็ดเจ็ดยานน้ำรถยุโรปราคาถูกเหมือนได้เปล่าอย่างนี้ เขาเอามาย้อมแมวขายรีเป่าก็ไม่รู้สิก็ออกดำตื้อ มองแล้วไม่เห็นจะเป็นมงคล ถ้าหนูอยากซื้อรถ ยายออกเงินดาวน์คันใหม่ให้ดีกว่า เลือกละเลยว่าจะเอาสีไหนเฉดอะไร รถใหม่นี่ๆ ขับสบาย ไม่ต้องห่วงหัวใจจะเสียขึ้นมากกลางทางด้วย’

จำได้ว่าในตอนนั้นหญิงสาวชักแม่น้ำทั้งห้ามาอธิบายเพื่อให้ผู้อาวุโสเบาใจ ทั้งที่ใจจริงบอกกับตัวเองเพียงว่าที่อยากได้ก็เพราะ ‘ชอบ’ รถคันนี้

ไม่ใช่ความหัวดี แต่ศศิราค่อนข้างเชื่อในสัญญาณของตนเองว่ามองอะไรไม่ค่อยพลาด และตลอดระยะเวลากว่าสามปีที่หล่อ่นตัดสินใจซื้อมาไว้ในครอบครอง ภายหลังโยกย้ายประจำการจากโรงพยาบาลต่างจังหวัดกลับมาทำงานในเมืองหลวง ยานพาหนะคู่ใจก็ไม่เคยสร้างปัญหาปวดหัวให้เลยสักครั้ง

ริมฝีปากบางยิ้มออกเป็นรอยยิ้มหยอหยางระคนสมเพช ขณะเคลื่อนรถผ่านรั้วบ้านที่มีเด็กฝึกงูสีๆจ่อออกมาเปิด หล่อนโบกมือให้อย่างร่าเริงทั้งที่ในใจหม่นเศร้า...สิ่งเดียวที่หล่อ่นดูไม่เคยออก อ่านไม่เคยทะลุ คงจะเป็นจิตใจของคน โดยเฉพาะบุคคลที่หล่อ่นเคยคิดว่าหล่อ่นรู้จักดี!

จุดหมายของศศิราคือห้างสรรพสินค้าใหญ่ วันเสาร์บ่ายทำให้หญิงสาวต้องวนรอลู่อหลายรอบ กว่าจะได้ที่ที่เหมาะสมใกล้ประตูทางเข้าออก

เสียงเด็กเล็กที่อื้อเซาะพ่อแม่ในบริเวณนั้นทำให้อดไม่ได้ที่จะหันไปมอง ภาพความไร้เดียงสาทำให้จิตใจห่อหุ้มกระตือรือร้นจนสามารถคว้ากระเป๋าสะพายเดินเข้าห้างอย่างปลอดภัยขึ้น

ในอาคารขนาดยักษ์เต็มไปด้วยร้านรวงมีผู้คนค่อนข้างหนาตา ความพลุกพล่านกับเสียงสนทนาอันจอแจอาจทำให้ใครหลายคนเวียนหัว แต่ไม่ใช่สำหรับศศิรา บางครั้งยามไม่มีที่ไป แทนที่จะออกไปสวนสาธารณะปล่อยใจไหลลื่นตามสบายอย่างใครเขา หญิงสาวก็เลือกจะเข้านั่งละเลียดเครื่องดื่มเย็นๆ ยังร้านน่ารักที่ตั้งอยู่กลางลานของห้าง

หล่อนชอบความคึกคักเป็นชีวิตจิตใจ ยิ่งวันวาย ยิ่งเหิงในฝูงชนเท่าไรก็ยิ่งดี เพราะมันหมายถึงการทำให้หล่อนหลุดพ้นจากความวังเวง เปลี่ยวเหงา เย็นเยียบที่คอยแต่จะเตือนใจทำให้นึกถึงทางเดินว่างเปล่าของโรงพยาบาล หรือแม้กระทั่ง...ความเจ็บ มืดดำ ไร้สรรพสำเนียง เต็มไปด้วยเสียงพึมพำและภาพแปลกประหลาดที่หล่อนต้องเจออยู่บ่อยครั้ง จนเกลียดมันเข้าไส้!

ว่างระเหิงเดินเล่นเรื่อยเปื่อย ลองนั่งลองนี้ตามประสาผู้หญิงแต่ก็ไม่ได้อะไรติดมือเป็นชิ้นเป็นอัน อาชีพของหล่อนผูกติดอยู่กับสถานที่เดิมๆ ที่มีกฎและเครื่องแบบเคร่งครัดอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องแต่งหน้าให้ฉูดฉาดหรือแต่งตัวล้ำยุคตามสมัยไปवादใคร ดังนั้นศศิราจึงถือเป็นข้อดีที่ไม่ต้องสิ้นเปลืองไปกับความอยากได้ตามนิสสัยของผู้หญิงทั่วไป นานๆ ครั้งหรือ หล่อนถึงนึกอยากจะทำอะไรสักอย่างก็ซื้อลิปสติกอย่างตีสักแท่ง หรือชุดกระโปรงหวานๆ สักตัวเพื่อให้ชีวิตสาวโสดไม่จืดชืดเกินไปนัก

ทอดน่องอย่างไร้จุดหมายอยู่นานแพทย์สาวจึงวกเข้าร้านหนังสือใหญ่ ซึ่งมีถึงสองชั้น แบ่งหมวดหมู่อย่างรอบคอบเพื่อให้่ายคายต่อการค้นหา

อันที่จริงถ้าไม่นับหนังสือเรียนหรือตำราวิชาการต่างๆ ที่จำเป็นต้องอ่านกันอย่างหน้าดำคร่ำเครียดตั้งแต่อดีตจนปัจจุบันแล้ว ก็ถือได้ว่าหญิงสาวเป็นคนที่อ่านหนังสือประเภทอื่นๆ เพื่อความบันเทิงน้อยมาก สิ่งที่หล่อนสนใจใคร่รู้จริงๆ คือข่าวสารบ้านเมืองที่เปลี่ยนแปลงไม่วันแต่ละวันซึ่งสามารถนำมาโยงใช้เป็นประโยชน์ในอาชีพหล่อนมากกว่า

หนังสือพิมพ์เกือบทุกหัวรวมกันเป็นระเบียบอยู่ในมุมของนิตยสารสีสัน

จัดจ้านชวนให้ก้าวเท้าเข้าไปหา ดวงตามโศกवादผ่านนิตยสารผู้หญิงราคาแพงที่อวดตัวแข่งขันกันอยู่เต็มพื้นที่ไปยังกระดาดาขปฐพีของหนังสือพิมพ์อย่างเคยคุ่น

ข่าวการเมือง เศรษฐกิจ หุ่นตก คนล้มละลาย ธนาคารไม่ยอมออกเงินกู้ ซึ่งพาดหัวกันครี๊ดเป็นเรื่องน่าเบื่อที่เพียงแต่ ‘อ่านได้’ ทว่าไม่ได้อยู่ในความสนใจของคิตีรา

หญิงสาวไล่สายตาระทั่งไปสะดุดตาหนึ่งฉบับ ที่ลงรูปสี่ใหญ่คับหน้าของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในเหตุการณ์ระเบิดในตึกนาสของขวัญ มือบางหยิบมาพลิกดูความคืบหน้าของคดีที่ซ่อนอยู่ในไส้ในหนังสือ ซึ่งเป็นหน้าที่ของตำรวจที่เป็นผู้กระจายข้อมูลต่อสื่อ กวาดตาปราดๆ เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรแปลกใหม่ หรือผิดเพี้ยนไปจากที่หล่อน ‘รู้อยู่’ จากแฟ้มรายงานแพทย์ที่หล่อนต้องคร่ำเคร่งเขียนมันด้วยตนเอง ก็หมดความสนใจลงเพียงเท่านั้น

กำลังตั้งใจจะวางกลับที่เดิม ใครคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างๆ กระแทกไหล่มาชนหล่อนเต็มแรง ทำให้หนังสือพิมพ์ฉบับหนาตกลงไปอยู่ที่พื้น หญิงสาวได้ยินเสียงพิมพ์อาโหซแผ่วเบาของผู้ชาย ก่อนจะเดินจากไป ก็ยกให้ล่กับตนเองไม่ได้เก็บมาเป็นอารมณ์ ตั้งใจจะเก็บของกลับมาวางคืนขึ้น หากนาที่ที่ย่อตัวลงนั้น บังเอิญเหลือเกิน เมื่อหนังสือพิมพ์ฉบับดังกล่าวเปลี่ยนหน้าไปยังข่าวสังคม อันเรียงรายไปด้วยภาพบุคคลอาภรณ์หรือหูละลานตาอัดแน่น ที่คิตีราไม่เคยแม้แต่เปิดผ่าน

มุมบนซ้ายเด่นสุดคือรูปครึ่งตัว อิริยาบถเป็นธรรมชาติของหนุ่มใหญ่ผิวขาวสะอาด ในงานราตรีสโมสรที่ไหนสักแห่ง...แม้จะไม่ได้ตั้งใจมองกล้อง ทว่าใบหน้าคมคายที่ยิ้มเก้ไก่งนเห็นลักยิ้มสองข้างแก้มก็ยิ่งสะดุดตา ต่ำลงมาคือเนื้อข้าวขาวยัดในกรอบ ซึ่งคงจะเขียนแนวหยิกแกมหยอกหรือเทิดทูนบูชาสุดแต่สถานการณ์จะอำนวยตามสไตล์ข่าวประเภทนี้

คิตีรามองผ่านอย่างไร้ความสนใจ หล่อนก้มลงเก็บ ทว่านาที่ต่อมาที่หล่อนกำลังจะยึดตัวขึ้น ก็เหมือนกระแสไฟฟ้าแรงสูงแล่นปราดจากนิ้วมือถึง

สมองจนวนร่างกระดูก ขับพลันความเคลื่อนไหวรอบกายก็หยุดนิ่ง ม่านสีดำสนิท คลี่เข้าครอบงำดวงตาเสมือนมีดบอด หญิงสาวหายใจไม่ออก รู้สึกปวดในสมอง จี๊ดราวจะระเบิดเป็นเสียงๆ ในหูอื้ออึงสับสนด้วยเสียงฟังไม่ได้สรรพ พร้อมๆ กับภาพบางอย่างวาบขึ้นในหัว

...ใครคนหนึ่งทอดร่างอย่างน่าอนาถล้อมรอบด้วยเงาดำตะคุ่ม ใจของ หล่อนส่งเสียงถามไปโดยอัตโนมัติว่าใคร? และเหมือนปาฏิหาริย์ เมื่อดวงหน้า หายแสงนั้นถูกขุมเข้ามาอย่างรวดเร็วราวติดกล้องส่องทางไกล เสี้ยวหน้า นั้นยังคงหล่อเหลาคล้ายเหมือนในภาพที่หล่อนเพิ่งเห็น ที่ต่างกันคือดวงตา เหลือกหลาน ลิ่นที่จุกริมฝีปากในร่างที่ไร้ลมหายใจ!!

แสงสว่างวาบขึ้นทันควันเหมือนมีใครบางคนเปิดสวิตช์กะทันหันจน ศิรินาพร่า หญิงสาวแทบไม่รู้สีกตัวเมื่อปล่อยกระดาษหนังสือพิมพ์ในมือให้ ร่วงหล่นราวถูก نابด้วยของร้อนๆ ร่างแบบบางชวนเซีล้จะล้ม หอบหายใจ กระชั้นอย่างเหน็ดเหนื่อยแสนสาหัส กระทั่งใครบางคนแกว่งนั้นต้องใช้มือ ยันไว้อย่างตึงใจ

“เป็นอะไรมากรีเปล่าคะคุณ” หญิงสาวที่ดูแล้วคงอายุรุ่นราวคราว เดียวกับหล่อนถามอย่างมีน้ำใจ “เป็นลมเหโรคะ ให้ฉันพาไปนั่งพักเอาไหม ไหวรีเปล่าคะ”

“หน้ามืดนะค่ะ ไม่เป็นไรมากหรอก ดิฉันดีขึ้นแล้ว ขอขอบคุณมาก นะค่ะ” ศิรินายิ้มเชียว ตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง มือหนึ่งของหล่อน เลื่อนกุมหัวใจที่เหมือนจะปะทุออกมานอกอก

“วันนี้คงจะคนเยอะไปหน่อย” ฝ่ายนั้นหาเหตุผลเองเสร็จสรรพ “ก็ อย่างนี้ละค่ะ วันเสาร์อากาศร้อนๆ ใครๆ ก็พากันมาตากแอร์ห้าง ประหยัด ไฟที่บ้านไปอีก ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้วค่ะ ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็นั่งพักหาอะไรรองท้อง สักหน่อยนะค่ะ บางทีคุณอาจจะเป็นลมเพราะท้องว่างก็ได้”

ศิรินาพืมพาขอบคุณ อีกฝ่ายเอ่ยถึงวิธีการปฐมพยาบาลเบื้องต้นขึ้นมา อีกยาวเหยียด ซึ่งหญิงสาวก็อ้อๆ ออๆ ไปตามเรื่อง ครั้นจะบอกขยายว่า

ตนเองประกอบอาชีพอะไรให้มากความ ดังนั้นเพียงไม่กี่นาทีให้หลังผู้หวังดีรายนั้นก็แยกจากไป

ร่างบางหมดอารมณ์จะจับจ่ายซื้อของ หญิงสาวเดินโผล่มาয়ลังงานจอตลอดด้วยความรู้สึกที่แตกต่างจากขามาลิบลับ ขึ้นนั่งหลังพวงมาลัยได้ หล่อนก็เอนตัวฟังอย่างคนที่หมดเรี่ยวแรง ดวงตาเบิกกว้างมองตรงไปข้างหน้า หากไร้จุดหมาย

หล่อนเกลียดความรู้สึกแบบนี้ เกลียดสถานการณ์เช่นนี้ เกลียดที่ต้องทนเห็นภาพอุบาทว์ตาอย่างที่ไม่เคยปรารถนาจะเห็น เกลียดที่แม้จะฝืนตัวเองไม่ให้มองก็ยังทำไม่ได้...

สิ่งที่เกิดขึ้นกับหล่อน ใครบางคนอาจเรียกมันอย่างชื่นชมว่าการเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้า การพยากรณ์ พรสวรรค์ที่ฟ้าให้มา อะไรก็ตามแต่ แม้กระทั่งอีกหลายคนคิดว่าคงกลัวจะเอยถึงอย่างเด็ดฉันทว่าหล่อนเป็นตัวโชคร้าย ตัวมาร...

แต่ไม่มีใครเคยรู้ ไม่มีใครเคยเข้าใจสักคน ว่าสิ่งนี้หล่อนไม่เคยเลือกที่จะเป็น สำหรับหล่อนมันก็ไม่ต่างอะไรกับการถูกลูกศร บิบบากให้เจ็บจนต้องอักลื่นยาพิษอันคมขึ้นที่บาดตั้งแต่ลำคอ กระเพาะ ลำไส้ ให้ทรมานเหมือนดังจะแด่ดินตาย!

หญิงสาวสะบัดศีรษะไล่ความทรงจำจากอดีตที่กำลังคืบคลานเข้ามาอย่างจู่โจม หากภาพตนเองเมื่อครั้งอายุเพียงแปดขวบ ล้อมรอบไปด้วยเหล่าญาติมิตรที่มองมาด้วยสายตารังเกียจ เกรงกลัว ระคนผวา พยายามจะหลีกเลี่ยงให้ไกลจากหล่อนที่สุดในงานศพของมารดาที่ยังคงสั่นสะเทือนจิตใจไม่สร่างซา...อะไรก็ไม่ร้ายเท่าบิดาแท้ๆ ที่เมินเฉยไม่ใส่ใจ สายตาเย็นชาที่มองนั้นราวกับหล่อนคือฆาตร!

‘พ่อชา ศิไม่ได้ทำอะไรนะคะ ศิไม่ได้ทำให้แม่เป็นอย่างนั้น พ่อชา อุ้มศิหน้อย ศิกลัว’

ประโยคนั้นเหมือนจะติดอยู่ในหัว หญิงสาวจำได้ดีว่าตนเองพุ่มพวย

ไม่หยุด ร่ำร้องเพียงอกอุ่นที่จะปกป้องจากความรู้สึกโหดร้ายที่เผชิญรอบข้าง
ว่าคุณอนันต์ก็ไม่แม้แต่จะเหลือบแลมา มีเพียงอ้อมกอดของคุณยายแท้ๆ
อย่างคุณพิมพ์ใจเท่านั้นที่โอบรัดภายใต้เสียงสะอื้นไห้

เหตุการณ์ฝันร้ายในชีวิตหลอนเริ่มต้นไม่ได้ต่างจากวันนี้ เพียงแต่ใน
วันวานหลอนควบคุมสติไม่ได้ เด็กหญิงวัยเยาว์กรี๊ดร้องปรีะจะขาดใจกับภาพ
น่าสยดสยองที่จู่ๆ ก็เกิดขึ้นในสมอง บอกเล่าทุกอย่างออกมาตามที่ตนเองเห็น
ให้ใครต่อใครพลอยกันวิพากษ์วิจารณ์ว่าหลอนเป็นเด็กเลี้ยงแกะ สติฟั่นเฟือน

เพียงไม่กี่วันให้หลัง เด็กหญิงถึงเพิ่งรู้ว่า ถ้าเพียงแต่หลอนเก็บเงียบ
สายตาทุกคู่คงจะไม่แปลกเปลี่ยน ถ้าหลอนไม่พูด ใครๆ ก็คงจะไม่ชิงชัง ทึกทัก
ว่าหลอนคือสาเหตุของอุบัติเหตุที่น่าเศร้าที่เกิดขึ้น แต่ทั้งหมดมันก็เพียงแค่ว่า
ว่า ‘ถ้า’ เพราะหลอนไม่อาจย้อนเวลากลับไปได้ และยังไร้อำนาจจะหยุดยั้ง
ให้การจากไปของมารดาไม่เกิดขึ้นจริง!

ตั้งแต่นั้นมาหลอนก็ถูกทิ้งให้อยู่นอกวงของใครๆ หลอนกลายเป็น
บุคคลไม่พึงปรารถนาในเกือบทุกสังคม คบเพื่อนคนไหนนานไม่ได้ ใกล้ชิดใคร
เกินไปไม่ได้ ถ้าไม่อย่างถูกเรียกกลับหลังว่า ‘ยัยแม่มด’ ต้องจำกัดตัวเองให้
รู้จักกับความโดดเดี่ยว อ้างว้าง เป็นเพื่อนกับความเหงา

ยามที่หลอน ‘รู้’ หญิงสาวต้องเรียนรู้ที่จะ ‘เงียบ’ ถ้าไม่อย่างถูก
ชุดคั๊กกลายเป็นจุดสนใจในเชิงลบ แต่มันก็ไม่ได้ง่ายตายเลย ในเมื่อโลกของ
หลอนมันก็คับแคบชนิดเดียว ท้ายสุดในเมื่อไม่สามารถทำอะไรได้ หญิงสาวก็
ต้องจำใจยอมรับชะตากรรมว่าหลอนไม่มีทางหนีสิ่งนี้พ้น!

เกือบชั่วโมงศิราจึงสามารถพยานพาหนะคู่ใจเคลื่อนตัวออกได้โดยที่
มือไม่ไ้สั่น หญิงสาวไม่มีทีไป แต่ก็ไม่ยากกลับบ้านไปให้ผู้เป็นยายเห็นสีหน้า
ซีดเขียวไร้สีเลือด แล้วเธอก็รู้ว่าหลอน ‘รู้’ อะไรมาอีก จึงตัดสินใจขับรถไป
เรื่อยๆ

การจรรจาครั้งตรงหน้าช่วยหลอนได้มากตรงที่ทำให้ต้องตั้งสมาธิ
จดจ่ออยู่บนถนน จนเลือนภาพที่คอยแว่นเวียนป่วนสมอง กระทั่งรู้สึกตัว

อีกครั้ง หญิงสาวก็พาตนเองมาจบลงยังที่ทำงานอันคุ้นเคยจนได้

ตึกสำนักงานของศิริราเป็นอาคารสี่ชั้นทรงเก่าที่ก่อสร้างเมื่อหลายสิบปีมาแล้ว อันที่จริงก็ไม่ถึงกับเก่าคร่ำคร่า หากความที่ตั้งอยู่กลางเมืองรายล้อมด้วยแหล่งศูนย์รวมวัยรุ่นและห้างสรรพสินค้าชื่อดังที่ขึ้นชื่อเรื่องความหรูหราราคาแพง ก็ยิ่งทำให้สถาบันแห่งนี้มองคร่ำคร่าเล็กกระจิ๋วหลิวไปกันใหญ่ จนใครหลายคนอาจมองผ่านโดยไม่รู้ว่าสถาบันแห่งนี้มีความสำคัญอย่างไรด้วยซ้ำ

ทว่าศิริราไม่เคยเก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ แม้บางทีจะมีเสียงถามกันหนาหูในเชิงไม่เห็นด้วยว่าเพราะอะไรถึงหันเหชีวิตมาทางนี้ ทั้งที่คณะแพทยศาสตร์มีสาขาให้เลือกมากมาย และทางเลือกเหล่านั้นอาจทำให้หล่อ่นสามารถกอบโกยทั้งเงิน และชื่อเสียงได้มากกว่า

หญิงสาวก็จะยิ้มอ่อนๆ แล้วบอกว่า เพราะหล่อ่นชอบ รักที่จะทำงานเกี่ยวกับด้านนี้ เพียงเท่านั้นหลายคนก็จะหมดความสนใจ คิดว่าหล่อ่นคงเป็นบุคคลไฟแรงประเภทกินอุดมการณ์แทนข้าว

ทว่าไม่มีใครรู้เหตุผลที่ลึกซึ้งไปกว่านั้น สำหรับศิริรา ที่หญิงสาวศึกษาต่อทางสายแพทย์ เลือกลงภาคนิติเวชศาสตร์ ก่อนจะก้าวเข้ามายังสถาบันนิติวิทยาก็เพราะเหตุผลเดียว คือหล่อ่นอยากใช้ตราบาปที่ติดตัวมาให้เกิดประโยชน์ต่อใครๆ บ้างเท่านั้นเอง

คิดมาถึงตรงนี้ ดวงตาคู่งามจึงปรากฏริ้วรอยทะเล้น ขบขันอะไรบางอย่างที่นานๆ จะเกิดขึ้นสักครั้ง...ความที่หล่อ่นปกปิดมันมาเสมอ ทำให้เพื่อนร่วมภาควิชาหลายคนรับรู้เพียงผิวเผินว่าหล่อ่นเป็นคนมี 'ซี็กซ์เซนส์' เปรี้ยวอะไรก็มักจะถูกกอดอยู่เสมอ แต่ไม่มีใครเคยรู้ว่าลางสังหรณ์นี้...คือเพียงนิ้วมือแตะเบาๆ ยังร่างของ 'อาจารย์ใหญ่' ที่ตั้งใจจะผ่าพิสูจน์หลักฐาน เงื่อนงำที่เปรียบเสมือนจิ๊กซอร์ชิ้นเล็กชิ้นน้อยที่ตำรวจคลำข้อมูลให้ควักมาหลายเดือนก็แวบผ่านในสมองให้รู้ง่าย ๆ กระทั่งหญิงสาวสามารถปะติดปะต่อเขียนรายงานส่งอาจารย์ได้อย่างหนักแน่นเข้มข้นเกินกว่านักศึกษาแพทย์คนไหน

และจบจากภาควิชานี้มาด้วยคะแนนที่สูงลิ่ว

แต่ก็ไม่ใช่ว่าทุกครั้งหรือขณะที่การ ‘รู้’ ของหล่อนจะถูกต้องไปเสียทุกครั้ง...หญิงสาวยกไหล่กับตนเอง จริยอยู่ที่ภาพลวงหน้าชนิดปัจจุบันทันด่วน หลายภาพปรากฏให้เห็นชัดเจนแม้กระทั่งรอยเลือดที่ยังหมาดขึ้น แต่ก็ไม่เคยบอกสาเหตุของการเกิด หรือถ้าเป็นเหตุการณ์ลวงหน้า มันก็ไม่เคยเปิดโอกาสให้หาทางป้องกันได้เลยสักหน

ยิ่งไปกว่านั้น หลายครั้งที่แม่ปลายนิ้วสัมผัสกับร่างเย็นเฉียบไร้วิญญาณ เข้าจางๆ เพราะ ‘ตั้งใจ’ อยากรู้ ...เฟ่งแน้วนั่นเสียจนรู้สึกปวดหัว ทว่าสมองกลับกลวงโป่ว่างเปล่า เหมือนใครจงใจเล่นตลก

ในขณะที่อีกหลายหน ภาพนั้นกลับให้ข้อมูลบิดเบือน แหว่งวิน กระทั่งหล่อนต้องทำงานหนักขึ้นกว่าเก่า ลงพื้นที่มากขึ้นกว่าเก่าเพื่อหลีกเลี่ยงการวินิจฉัยที่ผิดพลาด อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายใหญ่หลวง

จอตลอดในพื้นที่สำหรับแพทย์เวรของสถาบันเรียบบร้อย หญิงสาวก็มองนาฬิกา อีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาเริ่มงาน ยังทันถมเถหากจะข้ามถนน อังรีตุนั่งตักไปยังย่านการค้าฝั่งตรงข้ามเพื่อหาอะไรใส่ท้อง ก่อนที่จะต้องนั่งฝนตาแข็งเข้าเวรจนถึงเช้า

ไม่ปล่อยให้เสียเวลา ร่างบางทำอย่างທີ່คิด ใช้เวลาเดินเลือกอยู่ไม่นาน หล่อนก็ได้ร้านเล็กๆ ตกแต่งน่ารักที่พอมีผู้คนแต่ไม่พลุกพล่านเกินไป

ความที่ร้านนี้ออกสโตร์ให้ลูกค้าได้นั่งเล่น ดื่มเครื่องดื่มเย็นร้อน หย่อนใจเสียมากกว่าตั้งหน้าตั้งตามากินเพื่ออิมท้อง รายการอาหารในเมนูจึงมีไม่มากนัก

แต่ศิริราก็ไม่เดือดร้อน หล่อนไม่อยากจะอะไรที่หนักท้องอยู่แล้ว เวลาที่หล่อนจุกมากๆ มันพาลจะนั่งตาค้าง ชี้เกียจ จนไม่มีแม้ใจทำงาน สุดท้ายหญิงสาวเลือกดับดับกับขนมปังบาแกตต์ ที่เสิร์ฟอย่างน่าเอ็นดูมาในตะกร้ารูปเปิด ตามด้วยสลัดไก่อบพอให้อยู่ท้อง

ร่างบางนั่งละเลียดอย่างมีความสุขบนโซฟาตัวนุ่ม ครีมีใจไปกับดนตรี

เบาๆ ที่ทางร้านเปิดสร้างบรรยากาศ เกือบจะเอนตัวลงไปเหมือนคนอื่น ด้วยซ้ำ ถ้าประตูกระจกของร้านจะไม่เปิดออก และใครคนหนึ่งเดินผ่านเข้ามาจะทำให้ศศิราฐรู้สึกเหมือนก้าวตัวเดิมกลับมีเข็มเป็นพื้นเล็มทิ่มแทง

หญิงสาวแทบไม่รู้ตัวเลย ว่าตนเองแดงตัวขึ้นนั่งหลังตรง คอเขิดเป็นนางพญา เปลี่ยนเป็นคนละคนตั้งแต่เมื่อไหร่ ไม่ใช่สมอง หากเป็นกริ่งสัญญาณต่างหากที่เตือนให้หล่อนระวังตัว

แพทย์สาวภวานาให้ฝ่ายนั้นไม่เห็นหล่อน แต่ก็รู้ๆ กันอยู่ว่ากรรมของหล่อนมันหนา ในที่สุด เมื่อเหลียวหาที่นั่งอยู่ไม่ถึงจิตใจ ผู้มาใหม่ก็มาสะดุดตาที่หล่อนเข้าจางเบือเริ่ม และดูจะไม่มี ความลึงเลอะไรทั้งสิ้นเมื่อเดินตรงมาหาเหมือนลูกธนูพุ่งสู่เป้า!

“บังเอิญจิงเลยนะคะ ไม่คิดเลยว่าจะได้เจอกันที่นี่ สบายดีไหมคะพี่ცი”

‘พี่ცი’ ยิ้มมุมปากเพียงนิดเดียว แทบไม่สังเกตเห็น “สบายดีค่ะ...” เงียบไปเหมือนซังใจจิงเอ๋ยถามตามมารยาท “คุณแบ่งละคระ สบายดีไหม”

“สบายดีสิคะ ดีมากทีเดียว วันนี้แบ่งเลิกงานกันดึกกับเพื่อนมาเดินเที่ยวช้อปปิ้งตามประสาสาวฯ นะคะ พอเสร็จแล้วเลยนัดกับคุณแฟนว่าจะหาข้าวทานแถวนี้ พี่ციละคระ ไปยังไงมา ยังไง”

“คุณแบ่งคงจะลืมไป ว่าที่ทำงานของดิฉันอยู่ใกล้ๆ นี่เอง...”

ฝ่ายนั้นห่อปาก ตาโต ดูจะไม่ได้รู้สึกถึงสรรพนามที่ห่างเหิน “อ้วยตายจริงๆ ด้วยค่ะ ความจำแบ่งก็ไม่ได้แบบนี้ละ พี่ციอย่าถือสาเลยนะคะ”

ศศิราฐพยักหน้าไม่รู้จะพูดอะไรต่อ หล่อนคิดว่าคู่สนทนาจะคิดไม่ต่างกัน อีกไม่กี่วินาทีคงจะแยกไป และหล่อนจะเป็นฝ่ายย้ายร้านหนีเอง

แต่เปล่าเลย...แพทย์สาวแทบจะกลั้นความประหลาดใจไว้ไม่อยู่เมื่อร่างเล็กที่เตี้ยกว่าหล่อนเกือบคืบถือวิสาสะปักหลักลงที่โต๊ะหน้าตาเฉย

“ขอแบ่งนั่งด้วยคนได้ไหมคะ เผอิญถูกคำสั่งให้มารอที่นี่...” ปาจริยทำท่ากระซิบกระซาบ หน้าทะเล้น คงจะนารักน่าใคร่สำหรับคนอื่นหากไม่ใช้กับหล่อน “จอมเผด็จการนะค่ะ เบื่อจริงๆ”

ปากว่าเปื้อนแต่ดวงตาพราวระยับ ศิศิราารู้สึกเหมือนถูกเข็มจิ้มอีกครั้ง คราวนี้แทงลึกให้แปลบอยู่ฝังหัวใจ ทว่าแต่ไหนแต่ไรมาหล่อนเป็นคนเก็บความรู้สึกเก่ง ดังนั้นคนที่นั่งตรงข้ามจึงผิตคาคไปหน่อย เมื่อคุณหมอสาวเพียงเล็กคิ้ว เอ่ยว่า

“อ้อ เหนอะคะ”

“ไข่นะสิคะ มีแผนก็น่าเปื้อนแบบนี้ ต้องทำนั่นทำนี่ตามใจเขาไปหมด ชักจะเห็นใจพี่สิเมื่อก่อนเสียแล้ว” หล่อนทำท่าตกใจ เหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ เสียงอ่อย “...ขอโทษนะค่ะ พี่คงไม่ว่าอะไรใช่ไหมที่แบ่งพูดแบบนี้”

ศิศิราไม่ได้ตอบ เพราะอีกฝ่ายหันไป่วนววยกับการสั่งออเดอร์กับพนักงานที่ปรี๋เข้ามา หญิงสาวเลยถือโอกาสพิจารณาคนที่นั่งตรงข้ามที่ไม่ได้พบหน้ากันมานาน

ปาจิริย์เป็นหญิงสาวร่างเล็กกะทัดรัดตามสมัยนิยม ความที่ผิวขาว และเครื่องหน้ากระจุ่มกระจุ่มราวตุ๊กตาทำให้ฝ่ายนั้นแลดูอ่อนกว่าวัย เป็นจุดเด่นที่ทำให้เพศตรงข้ามพร้อมจะสะดุดตาทันทีที่พบเห็น และก็เหมือนเจ้าตัวจะรู้ดี เพราะหล่อนรู้จักใช้ข้อเด่นของตนเองให้เป็นประโยชน์ต่อหน้าที่การงาน ก่อนหน้าที่จะมีเจ้าของเป็นตัวเป็นตน หญิงสาวก็มีหนุ่มๆ ในสต็อกคอยช่วยเหลือกรุยทางในเส้นทางสายกฎหมายมามากต่อมาก จนทุกวันนี้ประสบความสำเร็จเป็นหัวหน้าใหญ่ในสำนักงานกฎหมายทั้งที่อายุไม่ถึงสามสิบปี

หล่อนพูดไม่ผิตหรือ...สามสิบ ศิศิรานึกขึ้นในใจ ทั้งที่ปาจิริย์ก็รู้ทั้งรู้ว่าแก่กว่าหล่อนเกือบสองปี แต่ยังอาศัยความลื่น คล่อง ทึกทักว่าตนเองอ่อนวัยกว่า โดยไม่กระดากใจอยู่เสมอ

ศิศิราจำกันกกฎหมายสาวเมื่อครั้งปีก่อนเพราะอดีตคนรักแนะนำให้รู้จักในคดีหนึ่งซึ่งทั้งสามคนจับปลัดจับผลูต้องมาทำงานร่วมกัน

ถ้าไม่มองด้วยอคติ แพทย์สาวก็นึกชื่นชมอีกฝ่ายอยู่ลึกๆ เพราะปาจิริย์เป็นคนคล่อง ฉลาด ทันคน เหมาะกับวิชาชีพของหล่อนอย่างไม่อาจเถียง

แรกๆ ทุกอย่างก็ดูเหมือนจะดำเนินไปอย่างปกติสุข คดีที่ทำร่วมกัน

คืบหน้า สามารถปิดสำนวนลงได้อย่างรวดเร็วด้วยข้อมูลที่ทุกฝ่ายร่วมแรงกัน แต่ที่ศิริราไม่รู้ คือความสัมพันธ์ของคนที่หัวเราะต่อกระซิกทำที่บริสุทธิ์ใจ แสดงละครต่อหน้าหล่อนทั้งสองคน จะก้าวกระโดดชนิดรุกคืบไปด้วย... เจียบเจียบ รวดเร็วปานสายฟ้าแลบจนหล่อนคาดไม่ถึง!

มันน่าเจ็บใจไหมละ คนอย่างหล่อนแม้จะรู้เหตุการณ์หลายอย่างล่วงหน้า หากในเรื่องนี้ กลับไม่เคยระแคะระคาย ไม่รู้ว่าการรักของตนเองกำลัง ถูกบ่อนทำลาย ทำลายด้วยความไม่สัตย์ซื่อของผู้ชาย และหน้าซื่อตาใสของผู้หญิงสับปลับหลอกหลวง!

“ตายแล้ว เจียบไปเลย โกรธแบ่งรีเปล่าอะพีตี”

“ไม่ใช่คะ คุณแบ่งคิดว่าดิฉันจะโกรธเรื่องอะไรละ”

เจอแบบนี้เข้าไปปาจรียกี่หน้าม่าน อีกอีกไปนาน “ก็เรื่องเมื่อก่อน...”

“อ้อ...” ศิริราลาบเสียงยาว ให้คู่สนทนารู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ ขอบกล “เรื่องนั้นนะเอง ไม่เห็นจะต้องโกรธนี่คะ ดิฉันเองก็ลืมไปหมดแล้ว มันไม่ได้สำคัญอะไรกับชีวิต”

เห็นสายตารู้นั้นแล้วปาจรียกี่หน้าเสีย หล่อนรู้มาเลาๆ จากแฟนหนุ่ม คนใหม่ หรืออีกทีก็ ‘แฟนเก่า’ ของคนตรงหน้านั้นละ ว่าศิริรามี ‘ซิกซ์เซนส์’ ประเภทจับอะไรรู้ ดูอะไรเห็น ดังนั้นจะใช้อะไรเป็นหลักประกันว่ายัยหมอผี หน้าสวยจะไม่ได้กำลังอ่านใจของหล่อนอยู่

กลัวอยู่สองวินาที ปาจรียกี่ปิดความคิดไร้สาระทิ้งไปตามประสาสาว มัน...ช่างปะไร รู้ก็รู้ หล่อนไม่เคยหวาดหวั่นกับเรื่องเหนือธรรมชาติเช่นนี้ หญิงสาวรู้ดีว่าหากเกมนี้ถึงอย่างไรหล่อนก็ชนะ!

โทรศัพท์เคลื่อนที่ในกระเป๋าที่สั่นขึ้นมาตอบรับความมั่นใจของหญิงสาวได้เป็นอย่างดี โชคดีที่หล่อนปิดเสียง จึงไม่จำเป็นที่จะต้องตะลึงลาน รีบรับให้ไถ่ตื่นเมื่อรู้ดีอยู่แล้วว่าใครโทรมา...ดีเหมือนกัน ทำท่าเก้งก้านัก หล่อนก็อยากรู้เหมือนกันว่าคนตรงหน้าจะใจแข็งได้สักแค่ไหน

“จำได้เพราะพีตีเก่งนี่คะ แบ่งนับถือเลย ใจแข็งเป็นที่หนึ่ง ตัดแล้ว

ตัดเลยก็อีกอย่าง ถ้าเป็นแบ่งครึ่งทิ้งให้ตาย เสิร์ตไปเป็นปีๆ”

การพูดที่เหมือนผลึกตนเองออกไปจากการเป็นต้นตอปัญหาทำให้ ศิริราณีทั้ง ถ้าหล่นไม่ใช่เจ้าทุกข์ ก็คงจะนึกว่าอีกฝ่ายเป็นศิราณีคอยให้ คำปรึกษาอย่างจริงใจเป็นแน่แท้

“ชีวิตคนเรามีเรื่องอื่นให้สนใจมากกว่านั้นไม่ใช่หรือคะ แต่ก็ไม่ใช่ว่า ดิฉันจะรู้สึกอะไรเลย ซึ่งหนึ่งในความรู้สึกที่ว่าคือ...ขอบคุณ ที่ความ ไม่เชื่อตรงของคน สอนให้ดิฉันได้รู้ก่อนที่จะถลาลึกไปกว่านี้”

ปจรรย์หัวเราะกลบเกลื่อนทั้งที่ในใจนึกแค้นเคืองแทบกระอัก

“ก็คิดะที่พี่คิดได้อย่างนั้น ตัวเองจะได้ไม่ต้องเจ็บมาก คนเราเกิดมา ชีวิตหนึ่งก็ต้องปลงจริงไหมคะ ยิ่งเรื่องความรักแล้วด้วย ต้องพร้อมจะทำให้ ว่าอีกฝ่ายเขาอาจจะไปเจอใครคนใหม่ที่ดีกว่า และรักมากกว่าได้ตลอด”

“ก็คงอย่างนั้นละคะ แต่ดิฉันถือว่ามันเป็นโชคดีของดิฉันมากกว่า โชคร้าย ห่วงก็แค่คุณแบ่ง อะไรๆ เวลาเริ่มต้นก็ดูสวยงาม แต่อย่าเพิ่งนอนใจ นะคะ เพราะใจคนแท้จริงยากแท้ยิ่งถึง ดิฉันก็หวังว่าในวันต่อไปคุณคงจะ ดูแลความรักของตัวเองได้ดีนะคะ”

นักกฎหมายสาวมัวกุดฟันกรอดชมอารมณ์พลุ่งพล่านที่ถูกเชือดนิ่มๆ ไม่ไว้หน้า จนไม่ทันรู้สึกถึงกิริยาที่เปลี่ยนไปของคู่สนทนาและฝีเท้าหนักที่เดิน มาเบื้องหลัง ก่อนจะหยุดนิ่ง...เจียบอย่างคนที่คาดไม่ถึง

ศิริรายม์...หวานกว่าหวาน เหมือนจะตั้งใจทำร้ายคนทั้งสอง เอ่ย ทักทายอย่างสุภาพราวกับไม่เคยมีเรื่องผิดพ้องหมองใจใดๆ ทั้งสิ้น

“สวัสดีค่ะผู้กองวิชิต สบายดีไหมคะ!”

แพทย์สาวตื่นนอนด้วยจิตใจอันไม่ปลอดโปร่งเท่าใดนัก ค่าของ
ฝันร้ายซึ่งยุ่งเหยิงสับสน จนจับต้นชนปลายไม่ถูกที่คอยย้ำเตือนหลอกลอน
ทำให้หลอนต้องทบทวน กระเสือกกระสน ดิ้นรนแม้แต่ในนิทรากรรมของ
ตนเอง

มีหน้าซ้ำภาพของชวิตและปจรรย์ที่หลอนเพิ่งได้พบเมื่อวันก่อนยัง
วนเวียนเข้ามาร่วมซ้ำเติมเหมือนจิ้งจอก ยิ่งทำให้ศิริารู้สึกเหมือนจะหายใจ
ไม่ออก แม้จะพยายามย้ำกับตนเองว่าหลอนทำใจได้นานแล้วก็ตาม

ไอแดดร้อนที่ส่องลอดม่านลูกไม้สีขาวสะอาดตาเข้ามาทำให้รู้ว่าจะเลย
เที่ยงวันไปมากแล้ว ตามปกติหญิงสาวไม่ใช่คนตื่นสาย แต่ด้วยอาชีพที่ต้อง
สลับผลัดเปลี่ยนเข้าเวรตึกตื่น ทำให้ในบางครั้งกว่าจะถึงเวลาพักผ่อนของ
หลอน พนักงานบริษัทหลายคนอาจจะกำลังตั้งหน้าตั้งตาเริ่มงานในออฟฟิศ
แล้วด้วยซ้ำไป

วันนี้เป็นวันหยุดวันแรกในรอบอาทิตย์ ศิริราจึงอาบน้ำแต่งตัวอย่าง
อ้อยอิ่งเป็นพิเศษ ก่อนจะลงมาชั้นล่างด้วยกางเกงขาสั้นนุ่มย้วยกับเสื้อยืด
ตัวเก่งที่ใส่บ่อยจนมีริ้วผ้ากินตัวบางจุด

จากบันไดที่ตั้งอยู่กึ่งกลาง จะสามารถมองเห็นโถงใหญ่ของบ้านซึ่งใช้เป็นห้องรับแขก วางชุดเก้าอี้หวายบุวมสีหวานที่หญิงชราเจ้าของบ้านเย็บขึ้นเอง เหมาะจะกับตู้โต๊ะทำจากไม้สีธรรมชาติ มองสบายตาลงตัวไปหมดเลยไปหน่อยคือส่วนที่ถูกต่อเติมขึ้นมาภายหลัง กรูหน้าต่างไม้บานยาวทำระบายตามลักษณะบ้านแบบเรือนขนมปังขิงหันหน้าออกหาสวนดอกไม้ไทยที่คุณพิมพ์ใจลงดินเองเมื่อหลายสิบปีก่อนจนงอกงาม ฝีมือประณีตของช่างทำให้ดูค่อนข้างกลมกลืนเมื่อวางโต๊ะเตี้ยเข้ากับพูกนั่งพื้นอีกหลายใบ กลายเป็นที่โปรดซึ่งศิรชารอบไปชดตัวนั่งเล่นยามว่าง

หญิงสาวกวาดตามองไม่เห็นใคร ทว่าเสียงสนทนาที่แว่วมาจากห้องครัวด้านหลังของตัวบ้านทำให้ร่างบางก้าวตรงไปทางนั้นอย่างไม่ลังเล

คุณพิมพ์ใจยืนอยู่หน้าเตา กำลังรวนเนื้อสัตว์บนเครื่องเทศในกระทะควันคลุ้ง ส่งกลิ่นยั่วน้ำลาย มีเด็กฝนเป็นลูกมือคอยจัดผักลงในตะกร้าสานอย่างตั้งใจ

“ทำอะไรทานกันเอ่ย หอมฟุ้งไปถึงบนห้องจนคิดต้องลอยตามกลิ่นลงมานะคะ”

ร่างเล็กหันกลับมา ใบหน้าเหี่ยวย่นด้วยวัยเป็นมันย่อง หากวีรรอยแห่งความสุขฉายชัด

“ก๋วยเตี๋ยวลุยสวนลูก ผักเยาะน้อยเพื่อสุขภาพ ช่วงนี้ยายรู้สึกท้องไม่ดีมาหลายวันแล้ว คีละ เปื้อนข้าวก็ทานก๋วยเตี๋ยวสักหน่อยเป็นไร จัดเสร็จแล้วยายกำลังจะให้ฝนขึ้นเรียกอยู่พอดี”

“ดีเหมือนกันค่ะ คินีก็อยากทานอยู่พอดี ไปกินที่ไหนก็ไม่อร่อยเท่าฝีมือคุณนายพิมพ์ใจ...” หญิงสาวว่าทะเล้น เดินเข้ามาในครัว เหลียวหาควัก “อย่าบอกนะคะว่าลิ้มน้ำจิ้มสูตรเด็ดขวัญใจศิ ไม่จั้นศิไม่ยอมจริงๆ ด้วย”

“ใครว่าละ เสร็จเป็นอย่างแรกเลยต่างหาก ยายให้ฝนเอาไปเตรียมไว้ที่โต๊ะเรียบร้อยแล้ว ศิไปชิมก่อนสิ ถ้าขาดเหลืออะไรอีกจะได้แก้ได้ทัน”

จากห้องครัวคือเฉลียงรับลมซึ่งมีโต๊ะรับประทานสำหรับสี่คนตั้งอยู่

ศศิราจะงอกไปมองเห็นสิ่งละอันพันละน้อยจัดเตรียมอยู่แล้วอย่างเป็นระเบียบ หันกลับมาอีกครั้งคุณพิมพ์ใจกำลังตักเนื้อหมูสับรวนใส่ชามเปลโอบหิมามีเด็กฝนประคองอยู่

“มีอะไรให้ศิช่วยบ้างไหมคะ”

“ไม่มีแล้วลูก เสร็จพอดี” ผู้แก่วัยถอดผ้ากันเปื้อนสำรวจความเรียบร้อย “อ้อ ยกกระเช้าผักตามมาละกันสิ แม่ฝนเขาจะได้ไม่ต้องวิ่งหลายรอบให้ยายเวียนหัว”

บ่ายครึ่งทุกอย่างจึงพร้อมสรรพ คุณพิมพ์ใจและศศิราจึงประจำทำ ในขณะที่เด็กฝนมีโต๊ะประจำตำแหน่งอยู่ที่มุมเตี้ยๆ ถือชามใบโตแบ่งของจากสำหรับ อันได้แก่เส้นกวยเตี๋ยวแผ่นกว้างที่เจ้าตัวหั่นเสียเป็นฝอย ผักคละกันหลายชนิด โปะหน้าด้วยหมูสับรวนเครื่องเทศ เหยาะด้วยน้ำจิ้มรสชาติเปรี้ยวๆ เผ็ดๆ เป็นอันเสร็จสรรพ

“กินอย่างนั้นอร่อยไหมนะฝน”

แพทย์สาวเข้าใจเรื่องดูอย่างสนใจขึ้นมาบ้าง กรรมวิธีของหล่อนตามอย่างผู้เป็นยายดูจะซับซ้อนยิ่งกว่า เริ่มตั้งแต่เลือกผักกาดหอมใบใหญ่ วางแผ่นกวยเตี๋ยรูปลี่เหลี่ยมจัตุรัสซ้อน ตักเนื้อหมูค้อยวางให้พอดีคำ สำคัญที่น้ำจิ้มสูตรเด็ดที่หยอดใส่ตอนท้าย ก่อนจะค่อยบรรจงห่อให้สวยงามแล้วรับประทานเคียงกับผักทั้งตะกร้าตามชอบ

“อร่อยค่ะ” ฝ่ายนั้นตอบพร้อมเคี้ยวตุ้ยๆ “อันที่จริงแล้วหนูว่ากินยังงี้ก็อร่อย เพราะคุณทานทำอร่อย แต่ไม่ใช่ว่าหนูไม่ยากกินแบบคุณๆ นะคะ เพียงแต่เวลาหนูพยายามจะห่อที่ไร ทุกอย่างมันร่วงกราวลงมาหมดทุกที อย่างนี้ละค่ะง่ายดี เหมาะกับหนู”

ศศิรายิ้มขึ้นๆ ในความซื่อตรงของอีกฝ่าย ส่วนคุณพิมพ์ใจเพียงส่ายศีรษะ มือประณิดห่อกวยเตี๋ยวตรงหน้าเป็นรูปสามเหลี่ยมสวย ปากถาม

“วันนี้หยุดเธอสิ”

“หยุดค่ะ หยุดเต็มวันเสียด้วย ศศิค่อยหายใจโล่งหน่อย อาทิตย์ก่อน

ทำงานมือเป็นระวิงจนแทบไม่ได้พักมาหลายวัน...”

“ดีลูก พักเสียบ้าง ถ้าเกิดล้มหมอนนอนเสื่อไปมันจะไม่คุ้มกัน” น้ำเสียงคุณพิมพ์ใจดูจะไม่ค่อยชอบใจนักเมื่อเปรย “ไม่รู้ทำไมทางนั้นเขาถึงใช้งานศิหัวไม่วางทางไม่ว้นนัก หมอคนอื่นไม่มีแล้วหรออย่างกัน น่าจะเห็นใจกันบ้าง ผู้หญิงตัวเล็กๆ”

“ช่วงนี้ทรัพยากรบุคคลกำลังเป็นที่ต้องการนะค่ะยาย เดียวนี้ไม่มีใครเขายากทำงานทางด้านนิติวิทยากันแล้ว ค่าตอบแทนมันไม่คุ้มค่าเหนื่อย สู้ไปเป็นหมอในโรงพยาบาลรักษาคนไข้อย่างเดียวสบายกว่า อีกอย่างทางสถาบันเราก็มียุทธพรประจำหลักๆ แค่นี้ก็คน นอกนั้นเขาจะประจำอยู่ตามโรงพยาบาลอื่นๆ หมด ถึงพอช่วยเหลือกันได้ แต่ก็ไม่ได้ร่วมงานกันโดยตรงเวลามีคดีเข้ามาที่พร้อมกันเยอะๆ พวกเราเลยหัวปั่นกันหน่อย”

ผู้แ้วยพยักหน้ารับรู้ “ยายจำได้ อย่างคราวที่เกิดเหตุไฟไหม้ผับใหญ่ที่อยู่แถวถนนเอกมัย หนูก็แทบไม่ได้หลับไมได้นอน ยายแทบไม่เห็นหน้าค่าตาเป็นอาทิตย์ด้วยซ้ำไป”

“นั่นละค่ะ” ศิริรายอมรับ “แต่ถ้าเลือกได้ก็อยากทำงานให้ได้มากที่สุดนะค่ะ เพราะมันไม่ใช่แค่หน้าที่ แต่ทุกครั้งก็จะนึกถึงเจ้าทุกข์ตาต่างๆ ที่มารอรับศพญาติ มันทำให้คิดว่าคุณต้องช่วยเขา...ช่วยทั้งคนที่นอนอยู่ตรงหน้า รอคิผ่า และช่วยทั้งคนที่รอคอยอยู่ข้างนอก”

ความที่คุ้นเคยกับสายอาชีพของหลานสาวมานาน ทำให้คุณพิมพ์ใจรับฟังเรื่องนี้ด้วยความรู้สึก ‘เฉย’ ราวกับอีกฝ่ายกำลังเล่าเรื่องผลคะแนนสอบให้ฟัง แต่ผู้ร่วมวงสนทนาอีกคนที่นั่งตาแป้วมาแต่แรก คอย่น กระดกตัวหนีไปติดซีลูกกรงของระเบียบง

“พูดเรื่องนี้นักอีกแล้วหรอคะ โห่ คุณศิ หนูชนลุกออก”

“ชนลุกอะไรกันแม่คุณ กลางวันแสบๆ” คุณพิมพ์ใจปราม ทว่าสายตาเอ็นดู

“ก็เรื่องศพเรื่องเคิพนี่ละค่ะ ไม่เห็นจะชอบเลย น่ากลัวจะตาย เวลา

คุณติเล่าให้ฟังที่ไรหนูเก็บไปฝันร้ายทุกที” เด็กสาวทำท่าขมลูกขนพองอย่าง
ที่ปากว่า กระทั่งหมอนิเวศหัวเราะขึ้น

“ศพเขาก็แค่ร่างที่ไร้ชีวิต ลูกขึ้นมาทำอะไรเราไม่ได้หรอก ทำไมจะต้อง
กลัวด้วยล่ะฝน”

“ศพหนูลูกไม่ได้ แต่ผีที่อยู่ในศพหนูไม่แน่หรอกค่ะ” เจ้าตัวยืนยันความ
คิดตัวเองแน่วแน่ แถมยังว่าให้เสียอีก “คุณติไม่กลัวเพราะคุณติมีองค์เทพ
คุ้มครอง ฐันฐันก่อนเสมอ คุณติเลยหลบผีได้ แต่หนูไม่มีนี่คะ ก็เลยต้องกัน
ไว้ก่อนแก้ ไม่อยากหัวโกรนทีหลัง”

นี่ก็เหมือนกันที่ทำให้ศิรินานึกแปลกใจ สำหรับเด็กฝน ฝ่ายนั้นเชื่อ
เอาจริงๆ จังๆ ว่า ‘การรู้’ ของหล่อนเปรียบเสมือนพรพิเศษที่ได้รับจาก
ฟากฟ้ามีเทพยดาคอยดูแล แตกต่างจากคนอื่นๆ ที่โยนบทนางมารให้โดย
ไม่ต้องเสียเวลาคิด...น่าขำนัก ในเมื่อฟ้าส่งสมอมมาให้นมนุษย์รู้จักคิด แต่โยจึง
ใส่อคติและความก้าวร้าวในจิตใจมาให้ไม่เท่ากัน!

เห็นที่ทำนั้นแล้วคุณพิมพ์ใจอดไม่ได้ เหน็บไปอย่างหมั่นไส้ “ฉันอยาก
รู้แม่ฝน เคยเจอผีหรือจะ ถึงได้รู้จักกลัวจักเกรงตีนัก”

“ไม่เคยหรอกค่ะคุณท่าน” ใบหน้าอ่อนเยาว์ลอยตอบฉาดฉาน “แต่
หนูว่าไม่เจอจะดีกว่า ถ้าเป็นหนูนะ หนูไม่เลือกทำงานเป็นหมอเหมือนคุณติ
หรอกค่ะ หนูจำได้ที่คุณเคยเล่าเรื่องผ่าอาจารย์ใหญ่ อะไรต่อมิอะไรเยอะเยอะ
แค่คิดหนูก็เข่าอ่อนแล้ว หนูขอเลือกเป็นคุณครูดีกว่า อยู่กับเด็กๆ น่ารักทั้งวัน
ไม่เสี่ยงภัยอะไรด้วย...ถามจริงๆ ดีๆ เวลาคุณติเข้าเวรตึกๆ ตื่นๆ ไม่เคยกลัว
บ้างหรือคะ”

ถามแล้วก็เปลี่ยนทำเป็นกอดอก ตั้งใจฟัง หญิงสาวจึงต้องตอบไป
โดยปริยาย

“ไม่เคยมีความรู้สึกนั้นเลย” เห็นคนที่นั่งราบกับพื้น ห่อปาก ตาเบิ่ง
มองอย่างเลื่อมใส ศิรินาเลยต้องรีบอธิบายต่อ “ไม่ใช่ว่าฉันเก่งกล้าสามารถมา
จากไหน หรือเพราะฉันมีลางสังหรณ์อะไรนั่นหรอกนะฝน แต่เพราะฉันเรียน

ด้านนี้มานาน พอจบก็ยังคงคลุกคลีอยู่กับเรื่องเดิม มันเลยเป็นความรู้สึก
คุ้นเคยจนไม่กลัวมากกว่า...ผมรู้ใหม่แต่ละครั้งที่ฉันทำ บางทีสภาพร่างกาย
ที่ฉันต้องคุมน่ากลัว มันติดตามยิ่งกว่าภาพในหนังสือเป็นไหนๆ ยิ่งเวลาที่เหนื่อย
มากๆ มีช่วงเวลาที่ได้พักคือจิบกาแฟๆ แก้วเดียว ผลองจิบในห้องชั้นสูตร
ฉันก็เคยมาแล้ว ดังนั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะติดอยู่กับความกลัว...ที่จริง
แล้วกลับต้องขอบคุณเสียมากกว่าเพราะร่างที่ใครๆ ไม่อยากมอง พวกนี้หวาด
กลัวเมินหน้า เป็นกุญแจไขปริศนา บอกสิ่งที่มีประโยชน์แก่ฉันได้มากกว่าที่
ใครๆ จะคิด”

อาหารกลางวันมีอันจบอย่างยืดยาวเล็กน้อย เพราะไปๆ มาๆ คน
ที่ร้ายๆ ว่ากลัว ‘ผี’ นักหนา ขวนจ้อเรื่องวิญญาณหลังความตายไม่รู้จบ กระทั่ง
ท้ายสุดคุณพิมพ์ใจต้องยกหลักพระธรรม ทุกขัง อนิจจัง อนัตตาขึ้นมาสอน
ให้คนปล่อยน้ำไหลไฟดับหาวหวิดๆ ออกตัวอุปบิรับเก็บงานขามสกรก
ไปล้าง

บ่ายแก่ๆ เรือนไม้สี่เบจก็ตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง เมื่อคุณพิมพ์ใจ
ถอยฉากไปเอนหลังตามประสาวัยชรา ส่วนเด็กฝนก็จับเจ้าตุ๊กตาสุนัขอยู่ใน
ห้องรับแขก ไม่มาทวนศิราที่เสียบหูฟังนั่งฟังเพลง ในมือพลิกอ่านนิตยสาร
ท่องเที่ยวปกสวยสดในมุมประจำ

เห็นน้ำทะเลสีฟ้าสด เป็นประกายระยิบตัดกับแสงแดดในภาพก็ทำให้
ศิราได้แต่ถอนใจ นานเท่าไรแล้วตั้งแต่เริ่มอาชีพนี้ที่หลอนไม่ได้มีโอกาสร
พักผ่อนตากอากาศอย่างใครเขา ทั้งที่บางทีเหนื่อยล้าทั้งกายและใจจนนึก
เพียงอยากทอดร่างลงบนพื้นทรายให้คลื่นกระเซ็นซัดโดยไม่ต้องสนใจใคร
เหมือนยามเป็นเด็ก

...ไม่แน่หรอก ในเวลาอันใกล้ถ้าหากงานไม่รัดตัวนัก และทางสถาบัน
สามารถหาแพทย์เสริมมาช่วยแบ่งเบาได้ หญิงสาวก็อาจหาช่องทางที่จะพา
คุณพิมพ์ใจกับเด็กฝนไปเปิดหูเปิดตาเหมือนกัน

เอกเขนกปล่อยเวลาล่วงเลยไปนานแค่ไหนหญิงสาวไม่ได้นับ คิศิรา
มารู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อใจเหมือนกระตุกুব กริ่งพิเศษในสมองกรีดตัง เป็นलग
สังหรณ์ ‘เล็กๆ’ ที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งจนกลายเป็นความเคยชินมากกว่าแปลกใจ
ร่างบางพรวดขึ้นนั่งขัดสมาธิตาปริบๆ รอเพียงไม่กี่อึดใจโทรศัพท์เคลื่อนที่
เครื่องจิวที่วางอยู่บนโต๊ะเตี้ยก็ดังขึ้น!

เบอร์สถาบันที่ปรากฏทำให้หญิงสาวกรอกเสียงลงไปโดยไม่ลังเล
“คิศิราคะ”

“ดีใจที่ศิริบนะครับ” น้ำเสียงยินดีบอกเจตนาของผู้พูดทำให้คิศิรา
ตัวขาวาบ “ตอนแรกจะใช้เบอร์ตัวเองโทรไปแต่คิดว่าคงไม่ได้ผลแน่”

หญิงสาวนิ่งไปนิดอย่างควบคุมสติ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงห่างเหิน
ไร้อื่อโย

“ต้องการอะไรจากดิฉันคะ”

“ทำไมถึงพูดกับผมด้วยน้ำเสียงอย่างนั้นล่ะครับสิ” อีกฝ่ายตัดพ้อ
เสียงอ่อน “เราไม่ได้คุยกันตั้งนาน ใจคอกุณจะไม่...”

“น้ำเสียงของดิฉันสำหรับคนรู้จักก็มีแบบเดียวละคะผู้กอง มีธุระอะไร
ก็รีบพูดมาดีกว่า ดิฉันไม่มีเวลามาคุยเล่นไร้สาระมากนัก”

ปลายสายดูจะอึ้งไปนานเช่นกัน เมื่อบทสนทนาเริ่มอีกครั้งคิศิราก็อับ
ได้ถึงความประชิดประชัน หากขณะเดียวกันก็จริงจ้งยิ่งขึ้น

“ตอนนี้ผมอยู่ที่สถาบันของคิ มีคดีตัวหนึ่งที่ผมต้องประสานงานกับทาง
สถาบัน ขอแพทย์นิติเวชไปตรวจคดีในที่เกิดเหตุ แต่ประเด็นก็คือตอนนี้ทาง
สถาบันของคุณเหลืออยู่แต่แพทย์ฝึกหัด ไม่มีแพทย์เวรไปกับผมได้สักคน”

“เป็นไปได้”

“เป็นไปได้แล้วครับสิ” ผู้กองหนุ่มตอบทันควัน “คุณคงไม่ได้ดูข่าวเมื่อ
เทียงวัน แต่วันนี้มีเหตุระเบิดที่โรงงานพลาสติกขานเมือง คนงานตายเป็นร้อย
ซึ่งคิตันนั้นก็ใหญ่มากจนต้องขนทั้งเจ้าพนักงานและหมอไปรวมตัวกันหมด ไม่
เว้นแม้แต่ที่สถาบันของคุณที่จำเป็นที่สุด”

เห็นศิริราณีไปนาน ชวิศเลยเสริมด้วยน้ำเสียงที่เริ่มน้อยใจ “...ถ้าไม่เชื่อผม คลองเปิดโทรศัพท์ดูข่าวพิเศษรอบบ่ายของวันนี้ก็ยังทัน ผมว่าเขาคงแทรกรายงานไว้ตามรายการโทรทัศน์ตลอด”

ศิริราไม่ได้ไปทำตามอย่างที่ฝ่ายนั้นแนะ หญิงสาวเพียงกล่าวสั้นๆ “ไม่เป็นไร ขอติดพันพูดกับเจ้าหน้าที่ที่อยู่ตรงนั้นดีกว่า ขอขอบคุณ”

ไม่นานโทรศัพท์ก็ถูกเปลี่ยนมือ นักนิติเวชสาวไม่รีรอที่จะเข้าประเด็นทันที

“ทางตำรวจมีเอกสารยืนยันไหม”

“มีค่ะ คุณหมอ” แพทย์สาวฝึกหัดตอบ ดูค่อนข้างจะตื่นเต้น “เขากำลังปิดข่าวกันอยู่ให้แซด ตอนนี้นักข่าวตามผู้กองชวิศมาที่สถาบันเป็นทางว่าวเลยนะคะ หนูคิดว่าคงเป็นข่าวใหญ่แน่พรงนี้ บางทีอาจจะกลบข่าวโรงงานระเบิดก็ได้”

หญิงสาวขมวดคิ้ว พึมพำขอบคุณเบาๆ รู้สึกว่าใครบางคนคว้าโทรศัพท์ไป และน้ำเสียงคุ้นเคยก็ดังขึ้นมาอีกครั้งอย่างมันอกมันใจ

“จะให้ผมไปปรับที่บ้านไหมสิ จะได้ไปที่เกิดเหตุพร้อมกันเลย”

“ไม่เป็นไรค่ะ ติดพันไปเองได้” ศิริราว่าเสียงห้วน ก่อนจะรู้ตัว เปลี่ยนวิธีพูดไปเล็กน้อยในประโยคต่อมา “บอกแผนที่มาให้คร่าวๆ ก็พอ คุณล่วงหน้าไปดูแลสถานที่ไว้ก่อนจะดีกว่า ติดพันไม่อยากให้มีอะไรผิดพลาด ขอเข้าไปเอาของที่สถาบันก่อนแล้วจะตามไป...ไม่ทราบว่าเป็นคดีอะไรค่ะ”

“จากข้อมูลที่ผมมีตอนนี้สันนิษฐานว่าเป็นการฆ่าตัวตาย แต่จากที่สอบถามมา ญาติผู้ตายบางคนยังยืนยันแน่นหนากว่ากันไปไม่ได้ เพราะคุณผ่านภไม่มีเรื่องเครียด ไม่มีแรงจูงใจ...ธุรกิจกำลังไปได้สวย เพิ่งจะขยายหุ้นได้กำไร แถมเพิ่งขยายกิจการแท้ๆ”

“เดี๋ยวกะ ที่ผู้กองบอกว่าผ่านภ...ผ่านภไหนคะ”

“ก็ผ่านภ เลิศดำรงกุล นักธุรกิจหนุ่มใหญ่ไฟแรงเจ้าของแอลจีเทรด เซ็นเตอร์ เจ้าพ่อตลาดการค้าส่งออกยังงี้ละสิ”

คุณาสน์หลังงามซึ่งกะพั้นที่คร่ำๆ ด้วยสายตาประมาณกว่าแปด
ไร่ คลาล้ำไปด้วยสีากีของชุดเจ้าพนักงาน รถตำรวจเปิดไฟสัญญาณ
สว่างไสวแม้มยามกลางวัน ภายนอกคือสื่อมวลชนกลุ่มใหญ่ที่ตามกลิ่นข่าวมา
ได้เร็วเหมือนมด เกาะขอบรั้วโปร่งสูงเกือบสองเมตรสีหน้าหงุดหงิดงุ่นง่าน
เพราะทางเจ้าหน้าที่ยังไม่อนุญาตให้เข้าไปเก็บข่าวภายในบ้าน

ศิริราชม์รถผ่าน เป็นไปไม่ได้เลยที่หล่อนจะเข้าไปทางด้านหน้าโดย
ไม่ต้องฝ่าฝูงชนเข้าไปให้เป็นจุดสนใจ ทว่าหญิงสาวไม่เดือดร้อน ชวิศบอกว่า
บ้านหลังนี้มีประตูเล็กอยู่ทางด้านหลัง เพียงหล่อนขับรถอ้อมมาจอดด้านหลัง
จะสังเกตเห็น ซึ่งเขาจะสั่งให้เจ้าหน้าที่มายืนรอรับ

รั้วด้านข้างเป็นกำแพงสูงทั้งหน้า พรางตาด้วยพืชประเภทตีนตุ๊กแก
เกาะกันเขียวพริตจนนักนิติเวชสาวแทบจะหาช่องประตูเล็กที่ว่าไม่เจอ กระทั่ง
บานประตูแง้มออก บังคับให้หล่อนสอดตัวเข้าไปรวดเร็ว ใครคนหนึ่งก็เอื้อม
มือมาคว้ากระเป๋าคำสั่งมือหนึ่งก็ไปถือให้ทันที

“หายากไหม” ประโยคนั้นอาทร ให้อย่างไรศิริราก็ยังรู้สึกผิดเพื่อ
ในลำคอ

“ไม่ยากค่ะ บ้านเศรษฐีใหญ่นี้ไม่มีใครไม่รู้จัก...ถ้าจะไม่รบกวน
เกินไปนัก ดิฉันขอข้อมูลคร่าวๆ ก่อนเริ่มงานด้วยค่ะ”

“ศิริรับ คุณจะโกรธผมไปถึงไหน วันนั้นที่เจอกันเรายังไม่ค่อยได้คุย
กันเท่าไรเลยนะ คุณไม่യാกรู้ทุกซอกของผมจริงๆ บ้างเลยเธอ”

ศิริราหยุดเดิน หันขวับ ดวงตาวาววับเหมือนพญานาคถูกตีชนดทาง
หากใบหน้าเย็นชา

“ขอโทษนะค้ผู้กอง ดิฉันคิดว่าตอนนี้เรากำลังอยู่ในเวลางาน และขอ
ให้รู้ด้วยว่าดิฉันยอมมาทั้งวันนี้เป็นวันหยุดก็เพราะมันคืองานไม่ใช่യാกร
มาพบใคร เพราะฉะนั้นอย่าทำให้ดิฉันหมดความอดทน ไม่อย่างนั้นคุณก็
เตรียมสำรองแพทย์นิติเวชจากที่อื่นได้เลย”

“ผมขอโทษ...” ผู้กองชวิศเสียงอ่อย เขาทำท่าจะพูดอะไรต่อ หากคู้

สนทนาย้ำเสียงแข็ง

“ข้อมูลค่ะ”

หญิงสาวได้ยินอีกฝ่ายถอนหายใจ แต่หล่อนไม่สนใจจะไถ่ถาม พอหันที่กับลูกไม้ที่เสแสร้งว่าน่ารัก อ่อนโยน ห่วงใยจากผู้ชายตรงหน้า หล่อนฉลาดพอที่จะไม่หลงกลอีกแล้ว!

“ผู้ตายชื่อผ่านภพ เลิศดำรงกุล เพิ่งฉลองครบรอบวันเกิดเป็นข่าวใหญ่โตเมื่อต้นปีที่ผ่านมา สมรสแล้วเมื่อสามปีก่อนกับนางชาริณี สาวสังคมชื่อดังแต่ไม่มีบุตร...แต่ก่อนบ้านนี้อยู่กันเป็นครอบครัวใหญ่ พ่อของนายผ่านภพมีภรรยาถึงสองคนอยู่ร่วมบ้านเดียวกัน นี่ยังไม่นับลูกกับป้าของนายผ่านภพที่อาศัยอยู่บ้านนี้ด้วยก่อนประสบอุบัติเหตุ เสียชีวิตหกปีมาแล้ว ตอนนี้อยู่คนเดียว เป็นว่านายผ่านภพเหลือน้องชายต่างมารดาเป็นทายาททางสายเลือดเพียงคนเดียว อายุอ่อนกว่ากันเกือบสิบปีชื่อ อลัน เลิศดำรงกุล ซึ่งรับตำแหน่งรองประธานบริหารในกิจการของครอบครัว ซึ่งนั่นก็คือบริษัทแอลจีเทรดเซ็นเตอร์”

ข้อมูลของชีวิตแน่นปึก รวากับเขาผ่านตาและได้ท่องจำมาเป็นอย่างดี

“...นอกจากนี้นายผ่านภพมีลูกพี่ลูกน้องอีกสองคนที่รับอุปการะไว้เท่าที่ผมสอบถามจากคนในบ้านดู คนหนึ่งเป็นลูกสาวของลูกกับป้าของนายผ่านภพ อายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับคุณ ชื่อไอริน กับน้องชายอีกคนซึ่งเป็นญาติทางป้า ชื่อกรุ่น...ตอนนี้ผมพบแต่คนหลังเท่านั้น และนายกรุ่นเนี่ยละที่ทำให้ทางตำรวจต้องปวดหัว เพราะถึงยังไงก็ยืนยันว่าไม่เชื่อพันเปอร์เซ็นต์ว่าพี่ชายของเขาฆ่าตัวตาย!”

“...ซึ่งสาเหตุที่ว่า เพราะอะไรจึงไม่เชื่อ ผมก็ได้บอกคุณไปแล้ว มีอะไรที่ติดใจสงสัยอีกไหม ศิ”

“สภาพศพเป็นอย่างไรคะ...” ศิราใช้สมอง เรียบเรียงข้อมูลอย่างหนักหน่วง ภาพติดตาครั้งล่าสุดที่หล่อนเห็นกระซากอารมณ์ฉุนเฉียวครานี้สิ่งที่หล่อน ‘รู้’ มันเป็นเรื่องไกลตัวจนน่าตกใจ ใครจะคิดว่าเพียงเห็นรูปของ

ผ่านภาพแวบเดียวในหนังสือพิมพ์จะโยงโย่หล่นสู่การตายอย่างมีเงื่อนงำ
ของนักธุรกิจคนหนึ่งได้อย่างไม่คาดฝัน

“ผูกคอตาย!” คำตอบนั้น สั้น ง่าย ได้ใจความ “แต่ผมว่าให้คุณไปดู
สภาพเองดีกว่า ผมยังไม่สั่งให้ใครเคลื่อนย้ายของในที่เกิดเหตุ และป้องกันให้
มีการสัมผัสน้อยที่สุด เพื่อประโยชน์ทางนิติเวช เพื่อที่จะอยากลองจับ...เอ่อ
ผมหมายถึง...”

ศิศิราอัมสมเพช ดวงตาฉายแววรู้ทันที่ทำเอาอีกฝ่ายหน้าร้อน “ลอง
จับดู อ่านให้รู้เหมือนหมอดูฟงกระแสดิจิตสินะ...ได้สิคะผู้กอง ดิฉันจะลอง
พยายามดู นำไปเลยคะ!”

ผ่านชั้นล่างของอาคารทรงโรมันคือห้องโถงกว้างปูหินอ่อนขัดมัน
สีขาว ศิศิราเห็นบุคคลกลุ่มหนึ่งกำลังถูกเจ้าหน้าที่ของหน่วยสอบสวนพิเศษ
สอบปากคำอย่างเคร่งเครียด

หนึ่งในนั้นคือร่างแบบบางที่ขนาดมองไกลๆ ยังรับรู้ได้ถึงรัศมีความงาม
ปากคอดีความบนใบหน้าที่มีดำจิ้มลิ้มเสมือนวาด ยิ่งเมื่อรวมกับปลายจมูก
แดง ตาบวมเพราะผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก ก็ทำให้สายตาของเจ้าหน้าที่
หลายคนเอนเอียงไปทางสงสาร มากกว่าจะหักหาญน้ำใจล้ำยิ่งคำถามใส่

สุดบันไดกว้างโอ่อ่าราวราชวังที่ชวนน่ามา คือทางแยกของปีกตะวันออก
และตะวันตก ร่างสูงใหญ่พาหล่นเลี้ยวไปทางปีกตะวันออกที่ถูกกั้นด้วย
แถบกันบริเวณป้องกันบุคคลผู้ไม่เกี่ยวข้องเข้ามายุ่งยাম มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ
กระจายตัวเป็นจุดๆ เพื่อดูแลความเรียบร้อย

ทางเดินยาวทอดพาไปสู่ห้องใหญ่สุดของปีกตะวันออก ประตูเปิดอ้า
คล้ายท้าทายทำเอาหัวใจของศิศิราเต้นผึดจิ้งหะ กลืนอายของความตายอัน
คุ้นเคย ความสูญเสียที่เหมือนเป็นเพื่อนสนิท เสร้าสร้อยขอบอวลจนหญิงสาว
สัมผัสได้

ห้องกว้างค่อนข้างมืดเพราะม่านหนาหนักถูกชักปิดสนิท ดอกย้า

บรรยากาศอึมครึม วังเวกราวสุสานได้เป็นอย่างดี ในนั้นมีเจ้าหน้าที่หลายคน ปฏิบัติงานอยู่ก่อนแล้ว ส่วนมากเป็นฝ่ายเก็บหลักฐานที่ค้นหาร่องรอยในที่ เกิดเหตุ พนักงานถ่ายภาพเก็บรายละเอียดที่ต้องประสานงานกับฝ่ายนิติเวช โดยตรง ซึ่งกำลังมุ่งมั่นกับงานตรงหน้ากันคร่ำเคร่ง

จวบจนผู้มาใหม่อย่างหล่อนกับนายตำรวจยศใหญ่ก้าวเข้าไป จึงเกิด ความเคลื่อนไหว หลายคนหันมามองพร้อมกับทำความเคารพ ก่อนที่ใคร คนหนึ่งเข้ามาส่งแฟ้มหนาปึกให้กับชวิต ซึ่งรับมาพลิกดู ก่อนเอ่ย

“ในแฟ้มมีรูปลักษณะการตายเก็บไว้ส่วนหนึ่ง รวมถึงข้อมูลโดยสรุป ย่อ ถ้าคุณไม่อยากจะดูในที่เกิดเหตุจริงก็ได้ ผมจะให้เขาทำเอกสารก๊อปปี้ไว้ให้ หนึ่งฉบับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันอยากเห็นเอง คงง่ายและเป็นผลดีต่อการทำงาน มากกว่า”

ผู้กองชวิตพยักหน้ารับชม ในยามนี้ชายหนุ่มเปลี่ยนไปเป็นคนละคน จนทำให้ศศิธรรู้สึกสบายใจมากขึ้น เดินตามไหล่หนาไปอย่างไม่มีพูดอะไรอีก เครื่องเรือนสีไม้มีค่านับตั้งแต่โต๊ะทำงาน ตู้หนังสือรวมอยู่กับเอกสาร หลังใหญ่ถูกต้องเป็นชั้นช่อง เลยไปถึงส่วนรับแขกเล็กๆ ทำให้ห้องทำงานใหญ่ ที่แบ่งเป็นสองส่วนดูทะนุและข่มขวัญมากกว่าความเป็นจริง ผู้กองหนุ่ม อธิบายให้หล่อนฟังคร่าวๆ เหมือนโฆษณา

“ห้องนี้นายผ่านภพใช้เป็นออฟฟิศส่วนตัว จากการสอบถามคำพบว่า เขาใช้เวลาอยู่ที่ห้องนี้มากกว่าส่วนอื่นๆ ในบ้าน เพราะอย่างที่คุ้นก็รู้ เศรษฐี ระดับนี้คงมีงานรัดตัวตลอดเวลา ดังนั้นนายผ่านภพจึงถือโอกาสต่อเติมที่นี่ เป็นส่วนพักผ่อน หรือพูดง่ายๆ ก็คือห้องนอนด้วย นั่นคือส่วนที่ผมจะพา เดินไป และเป็นส่วนที่เราพบศพนั่นเอง”

“หมายความว่านี่คือห้องนอนของภรรยาของผู้ตายด้วยหรือคะ”

“คิดว่ะไม่...” ชวิตยิ้มในหน้า แววตามีเลศนัย “เท่าที่รู้สองคนนี้แยก ห้องนอนกัน อันที่จริงผมก็ไม่ได้หมายถึงแยกโดยเด็ดขาดหรอกนะ แต่เพียง

ต่างคนต่างมีห้องส่วนตัวของตัวเองเท่านั้นเอง”

ศิศิราปรารถนาในใจว่า ‘แปลก’ เพิ่งแต่งงานกันแท้ๆ ในความรู้สึก
หล่อน...3 ปี เรียกว่ากันหม้อข้าวยังไม่ทันดำด้วยซ้ำ มีเหตุผลสำคัญอะไรให้คู่
แต่งงานที่ยังไม่น่าผ่านพ้นช่วงน้ำผึ้งหวานมีอันต้องแยกห้อง

หากมาคิดอีกทีแพทย์สาวก็สลดความคิดนั้นทิ้ง ขึ้นชื่อว่า ‘คนรวย’
บางทีก็มีข้อตกลงแปลกๆ ที่คนอื่นไม่มีทางเข้าใจ หล่อนเคยรู้จักคู่แต่งงานสอง
สามคู่ ที่ให้เหตุผลว่าต่างฝ่ายต่างต้องการช่องว่างในพื้นที่ส่วนตัวเพราะทาง
ฝ่ายสามีหรือภรรยามีลักษณะนิสัยประหลาด อาทิ กรนดังสนั่น นอนดิ้นพรวด
เลยแก้ไขปัญหาด้วยการแยกห้องเสียเพื่อเปิดโอกาสให้ต่างฝ่ายไม่ต้องอึดอัด
เกินไปนัก เป็นการตัดปัญหาบนเตียงที่อาจบานปลายใหญ่โตในอนาคต

ทันทีที่เท้าก้าวผ่านประตูบานเพื่ยมซึ่งใช้กันอาณาเขตแบ่งทั้งสองห้อง
เป็นสัดส่วน หญิงสาวรู้สึกคล้ายปะทะกระแสไฟฟ้าที่มองไม่เห็นจนผงะขึ้น
ทั้งตัว ต้องถอยเท้าหนึ่งก้าวเพื่อพยามสมดุลไว้ทั้งที่ยังรู้สึกขาหนีบลอดร่วง

จากทางตามีคนเพียงคนเดียวที่ดูเหมือนสังเกตเห็นอาการปฏิกิริยาแปลก
ประหลาดของหล่อน ร่างสูงนั้นยืนพิงกำแพงหลบอยู่ในหลืบมืดเคียงข้างกับ
ไม้ประดับต้นสูงจนเกือบจะกลมกลืนไปด้วยกัน เขาขยับตัวเล็กน้อย จ้องตรง
มา แต่สุดท้ายก็ยกไหล่ ผินหน้าออกทางหน้าต่างที่แง้มเอาไว้พอให้แสง
ยามโพล่พลัดลอดผ่าน

บางสิ่งบางอย่างไม่ชอบมาพากลในความรู้สึก แม้จะเจอคดีหนักหนา
สาหัสมามาก บางคดีร้ายแรงขนาดพอปลิดชีวิตลูก หรือฆ่าหั่นศพ แต่หญิง
สาวไม่เคยสัมผัสกับแรงปะทะที่แปลกประหลาดขนาดนี้มาก่อน...หรือบางที
การตายของไฮโซหนุ่มจะมีเงื่อนงำจริงๆ?

ศิศิราสะบัดศีรษะ ขับไล่ความคิดนั้นทิ้ง บอกตัวเองแข็งขันว่าหล่อน
จะไม่ใช้อารมณ์ ความรู้สึกมาแทนที่ความจริงที่ทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้
เพราะบ่อยครั้ง การตัดสินใจด้วยหัวใจที่คิดว่า ‘รู้ดี’ ก็ผิดพลาดได้เหมือนกัน!

หญิงสาวกวาดสายตาไปรอบๆ มองประเเมน กึ่งกลางห้องคือเตียง

ขนาดคิงไซส์ปูเรียบเตียงราวเตียงในโรงแรมไม่มีร่องรอยการนอน เหนือขึ้นไปคือกระจกสะท้อนวงโค้งบานใหญ่ห่อหุ้มราคาแพง รอบด้านในขณะนี้แวดล้อมด้วยเจ้าหน้าที่สองสามคนมุดซ้ายป่ายขวาหาข้อมูลดูน่าขัน

ขวาสุดคือตู้เสื้อผ้าหลังใหญ่...ใหญ่มากชนิดเต็มผนังห้องด้านหนึ่ง กระทั่งศิศิราคิดว่าความสูงของมันเปลือย อาจจะเป็นสองเมตร นอกนั้นก็ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อะไรอีก บ่งบอกความเป็นห้องของชายหนุ่มแท้ๆ

ความสะอาดเรียบร้อยของสถานที่เกิดเหตุอย่างที่ไม่ว่าจะเป็นทำให้หญิงสาวอดถามไม่ได้

“ศพอยู่ที่ไหนคะ ผู้กอง”

ผู้กองชีวิตไม่ตอบ เขาหันไปส่งสัญญาณให้เจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้ายักษ์ ซึ่งฝายนั้นค่อยเปิดออก เนิบช้า เหมือนหุ่นละครโรงเล็กจะออกโรง

ศิศิราแทบไม่รู้ตัวเลยว่าหล่นลื่นล้มหายไปชั่วขณะ และเมื่อภาพตรงหน้าปรากฏชัด มือบางก็ยกขึ้นปิดปากกลืนเสียงอุทานอย่างคุมไม่อยู่

ร่างสูงใหญ่ของบุรุษอ่อนปวกเปียกเหมือนตุ๊กตาดินเผา แขนงอกกับราวตู้เหมือนเป็นเสื้อเก่าๆ ไร้ความหมาย ลำคอขาว ที่บัดนี้เป็นรอยสีน้ำตาลดำ ข้าหนองเริ่มบวมอืดเพราะถูกรัดคอแน่นด้วยเชือกเส้นใหญ่ แพทย์สาวไม่ยอมมองเลยขึ้นไปถึงใบหน้าเริ่มเปลี่ยนสีให้ต้องรู้สึกหดหู่ เพราะหล่นรู้ดีว่ามันคงไม่แปลกเพี้ยนไปจากกลางบอกลเหตุก่อนหน้านี้!

“เราพบศพช่วงเที่ยง เพราะแม่บ้านเอะใจว่าผ่านมาเกือบครึ่งวัน โดยปกติแล้วผู้ตายจะกดอินเตอร์คอมเรียกเด็กในบ้านให้ยกอาหารหรือเครื่องดื่มของว่างมาเสิร์ฟ แต่นี่เงียบไป แม่บ้านเลยเข้ามาเช็กที่นี้เป็นแห่งแรก ตอนแรกก็ไม่เจอหรอกเลยคิดว่านายผ่านภาพคงจะออกไปข้างนอกแล้วโดยไม่มีใครรู้เห็น มาดูอีกทีตอนถือเสื้อผ้าที่ซักรีดเรียบร้อยแล้วจะมากับในตู้เสื้อผ้า ถึงได้ร้องไห้สติแตก กรีดๆ จนคนอื่นๆ มาเจอ แล้วโทรแจ้งมาทางเรา กระทั่งตอนนี้ก็ยังช็อกพูดไม่รู้ภาษา ผมให้พยาบาลดูแลอยู่อย่างใกล้ชิด”

“เหอะคะ” ศิศิราพิมพ์เสียงแหบแห้ง...เวทนา หญิงสาวไม่ได้รู้สึกกลัว

ลักนิตเมื่อก้าวเข้าไปหาร่างที่ห้อยโถงเตงราวศพอนาถา แตกต่างจากนายตำรวจหลายรายที่มีสีหน้าสยดสยองหรือแม้แต่ผู้กองหนุ่มที่พยายามเมินหน้าหนี

“พอจะประมาณจากสายตาได้ไหมสิ ว่าตายมานานแค่ไหนแล้ว”

“จากสภาพศพคร่าวๆ ดิฉันคิดว่าคงไม่เกินสิบสองชั่วโมงดี คงต้องรีบเคลื่อนย้ายร่างก่อนที่จะมีเลือดออกมาจากทวารทั้งหมดจนเลอะเทอะกลบหลักฐานอื่นๆ แต่ดิฉันอยากตรวจสอบอย่างละเอียดก่อนจะให้ข้อมูลอะไรไปมากกว่านี้ค่ะ”

ชวิศรับรู้สั้นๆ เขาหันกลับไปสนใจการทำงานของลูกน้อง แพทย์นิติเวชจึงถือโอกาสนี้ขยับเข้าไปใกล้ลักนิต...ขอบตู่ เนื้อไม้ขัดมันลงน้ำยาจนเงาวับ อดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือแตะเพียงแผ่วเบาอย่างผลอไพล

ศิริราแทบไม่ได้เตรียมใจเมื่อโลกที่อยู่ตรงหน้าดับวูบ...ภายใต้ความมืดสนิทอันหาที่สุคติมิได้ ประสาทของหล่อนเกร็งเครียดเหมือนถูกแรงดันบีบอัดเข้ามาจากทุกทิศทุกทาง ร่างทั้งร่างคล้ายหม่นคว้างอยู่ในเขาวงกตอย่างคนตาบอด ก่อนที่อากาศรอบตัวจะปลาสหาย

แพทย์สาวอ้าปากงับลมหายใจแต่ไม่มีผล ผัวร้อนเหมือนถูกน้ำกรดราดรดตั้งแต่ลำคอไปจนถึงกระเพาะ ลำไส้บิดเป็นเกลียวเขม็ง...ก่อนความรู้สึกสุดท้ายคือ เจ็บปวด เจ็บทั้งกาย แสบทั้งในหัวใจจนน้ำตาไหลรินออกมา

ความสว่างจ้าเกิดขึ้นฉับพลันทั้งที่ห้องนั้นทึมทึบ ศิริราหน้ามืด ไรค็อกแค่ก่อกำอากาศที่จู่ๆ ก็พรั่งพรูเข้ามาในปอด ความเหนื่อยล้าแทบขาดใจจากการดิ้นรนทำให้แข่งขาลอ่อนเปลี้ยเสียแทบยืนไม่อยู่ หญิงสาวทั้งตัวตามแรงโน้มถ่วงพัวพันกับพื้น หากวงแขนแข็งแรงของใครคนหนึ่งจะไม่ซัดสอโอบพุงไว้ทั้งตัวเสียก่อน!

“เป็นอะไรไปนะ ศิ”

ดวงตาโตมโศกกะพริบปริบเหมือนคนจับต้นชนปลายไม่ถูกอยู่ชั่วอึดใจ “คะ?”

“คุณเหมือนจะเป็นลม” ขวึกที่เพิ่งหันมาเห็น มีสีหน้าเป็นเดือดเป็นร้อน ทว่าลึกลงไปมีเพียงเขาคคนเดียวที่รู้ว่าหัวใจโลดขึ้นแรง ชายหนุ่มแทบจะละล้าละลัก “ศิครับ หรือว่าคุณเห็น...”

“แค่เห็นศพก็เป็นลม...แน่ใจหรือคุณตำรวจ ว่าคุณหมอกันนี้พร้อมที่จะทำคดีนี้”

แม้จะเพิ่งตื่นจากฝันร้ายหากศิครับตัวขาวาบ เสียงห้าวเย้ยหยันดังอยู่เพียงริมหูทำให้รู้ว่าเขานั้นเองเป็นคนรับร่างของหล่อนไว้ หญิงสาวรีบพลั่วตัวออกจากการเกาะกุม ยืนยันเสียงแข็ง

“ดิฉันไม่ได้เป็นลม!”

ผู้ชายตรงหน้าหล่อนยักษ์ใหญ่ รอยยิ้มในหน้านั้นดูเหยียดหยามไม่ปิดบัง “ผู้หญิงก็อย่างนี้ละคุณ อะไรนิดอะไรหน่อยก็เป็นลมเป็นแล้ง แต่นั่นถือเป็นเรื่องปกตินะ มันจะน่ารำคาญมากกว่าหากผู้หญิงคนนั้นซี้ซาลาดแล้วยังดันทุรัง!”

การถูกเลี้ยงอย่างละมุนละม่อมจากคุณพิมพ์ใจทำให้ศิครับเป็นคนใจเย็นมาเสมอ หากนี่คือครั้งแรกที่อุณหภูมิในกายของหล่อนเดือดพลั้ก ดวงตาของหญิงสาวลุกโผลง ประสานสายตากับผู้พูดไม่ยอมแพ้

ผู้กองหนุ่มที่เห็นท่าว่าเรื่องราวซึกจะไปกันใหญ่ยื่นมือมาไกล่เกลี่ย “ใจเย็นๆ กันก่อนเถอะครับ ผมเชื่อว่าคุณหมอศิครับคงไม่ได้เป็นลมแน่ ในนี้มันมืด บรรยากาศก็ไม่ค่อยดี อยู่กันหลายคนก็แย่งอากาศกันหายใจ บางทีอาจจะเป็นแค่อุบัติเหตุ...สำหรับเรื่องคดีไม่ต้องเป็นห่วงนะครับคุณอลัน ผมกล้ารับประกันว่าคุณหมอเป็นหมอที่มีฝีมือที่สุดคนหนึ่งในฝ่ายนิติเวชเมืองไทยเลยก็ว่าได้”

‘คุณอลัน’ กอดอก มองประเมิน ท่าทางยังโยโสจนขัดลูกตา ไม่ได้มีทีท่าเลื่อมใสตามคำกล่าวของอีกฝ่ายแม้แต่นิด

“ผมไม่สนว่าคุณจะเอาฝีมือแค่ไหนมาทำ สิ่งที่ผมต้องการรู้คือผลชันสูตรการตายของพี่ชายผมโดยเร็วที่สุด ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม เรื่องเงินค่า

ดำเนินการไม่ต้องห่วง ถ้าทางคุณมีปัญหาผมยินดีจ่ายเท่าไรไม่อัน ทุกอย่างมันจะได้จบๆ ไป ผมขี้เกียจทนฟังพวกปากหอยปากปูมันพูดทำนั่นทำนี่ ขุดคุ้ยตั้งแต่โคตรเหง้าเหล่าตระกูลมาละเลงสีกันสนุกปาก ให้ผีบรรพบุรุษผม สะดุ้งโหยงนอนกันไม่เป็นสุข”

คนฟังคล้ายๆ จะเข้าใจความลำบากใจของอีกฝ่าย แต่หยิ่งโง่ศิริรา ก็อดไม่ได้ที่จะระคายหู ดูเหมือนนายคนนี้จะไม่มีศิลปะในการพูด หรืออีกทีก็จงหอง หยิ่งโง่ จนไม่ใส่ใจว่าคนอื่นจะคิดยังไง

“ขอโทษนะคะ ดิฉันไม่อยากขัด แต่เกรงว่าเงินของคุณมันจะใช้ไม่ได้ ในกรณีนี้” รอยยิ้มของนักนิติเวชสาวเยือกเย็น “...การชันสูตรพลิกศพต้องอาศัยระยะเวลาในการตรวจสอบ เราทำงานกันเป็นทีม มีการประสานงานกันหลายฝ่าย กว่าจะได้ผลโดยสรุปที่ค่อนข้างแน่นอนก็ต้องพยายามกันเยอะ ถ้าโชคดีหน่อยอาจกินเวลาเพียงหนึ่งอาทิตย์ ร้ายหน่อยอาจเป็นปีๆ โดยไม่มีผลสรุป ซึ่งไม่ว่าจะเงินของใครก็เอามาจ้างความจริงออกมาไม่ได้ง่ายๆ หรอกค่ะ ถ้าหลักฐานทุกอย่างมันไม่พร้อม!”

อลันไม่ได้ตอบ เขาทำเหมือนหลอนไม่มีตัวตนเมื่อหันไปเฝ้ากับชีวิตสั้นๆ

“ผมจะลงไปรอข้างล่าง อยู่ห้องนี้แล้วอดอด ถ้าคนของคุณพร้อมแล้ว ก็ลงไปเจอที่โถงใหญ่ได้ เมื่อครูได้ยินเสียงยัยโอกรีดบ้านแตกแว่วๆ คิดว่าคงกลับมาแล้ว ยังไงจะได้คุยกันให้รู้เรื่อง”

ร่างสูงลับไป ทิ้งให้ศิริรายืนกำหมัดอย่างขมอารมณ์ จากประสบการณ์หลายปีติดๆ ผู้เสียหายหลายรายอาจดูไม่น่าคบก็จริง แต่ไม่มีใครจงหองอวดดี น่ารังเกียจ จนทำให้หญิงสาวรู้สึกใกล้จะหมดความอดทนได้เหมือนผู้ชายคนนี้

“คุณโอเคไหมคะ ถ้าอยากพักสักครู่ก็ไม่มีปัญหานะ ผมจะล่วงหน้าไปสอบปากคำก่อน แล้วจะสั่งให้คนรีบเขียนใบส่งตัวเคลื่อนย้ายร่างของนายผ่านภพไปที่สถาบันด้วย”

“ดิฉันไม่เป็นอะไรค่ะ”

ฝ่ายนั้นอีกอักไปเล็กน้อย ก่อนถามต่อเสียงเบาอย่างเกรงใจ “เอ่อ คิ
ผมมีเรื่องอยากจะถามคุณหน่อย ตกลงว่าเรื่องนี้เป็นฆาตกรรมไหม เมื่อกี้ผม
คิดว่าคุณเห็นอะไรบางอย่าง ใช่มั้ยครับ”

ศิริรายิ้มชม ประโยชน์ของหล่อนมีเพียงเท่านี้เองสินะ...

“ขอโทษนะคะผู้กอง แต่ดิฉันยังไม่สามารถตอบได้ถ้าไม่มีการชันสูตร
ทางวิชาการ ดิฉันเป็นแพทย์ค่ะ ไม่ใช่หมอศุภพยากรณ์อย่างที่หลายคนอาจจะ
เข้าใจ”

ขวิศหน้าเสีย ความผิดในอดีตปิดปากทำให้เขาไม่กล้าจะเข้าชี้ต่อ รู้ว่า
อีกฝ่ายไม่ใช่คนโง่พอที่จะตอบอะไรได้ง่ายๆ

“ผมขอโทษ คิน่าจะรู้ว่าผมไม่ตั้งใจจะหมายความว่าอย่างนั้น”

“ช่างเถอะค่ะ คนที่รู้จักดิฉันอย่างผิวเผินก็มักจะเข้าใจกันอย่างนี้
เสมอ” หญิงสาวสุดหายใจลึก ยึดตัว หล่อนไม่ยากกลายเป็นผู้หญิงอ่อนแอ
ในสายตาใครทั้งนั้น “เอาเป็นว่าเรื่องคดี ผู้กองจัดการทำตามความเห็นสมควร
ได้เลย ขอเวลาสำรวจอะไรรอบๆ สักครู่แล้วจะตามลงไปสมทบ”

ไอริสสะอื่นยังอยู่ในอ้อมแขนของสาวสวยคนที่คิดิราเห็นผ่านๆ ตั้งแต่ขามา ที่ทางอตัว ปลอ่ยเสียงร้องไห้โฮออกมาโดยไม่แคร์ใคร เหมือนเด็กเล็กๆ ขวนให้น้ำเวทนา สีหน้าภายใต้กรอบผมตัดสลายตามสมัยนิยมค่อนข้างหวาดหวั่น ไม่เชื่อถือ อย่างคนที่รับความจริงไม่ได้

“นี่ หยุตร้องไห้เสียทีเหอะยัยไอ ต่อให้แกนั่งพิริพีไรร้องไห้หน้าศพ สามวันสามคืนพี่ภาก็ไม่พินขึ้นมารอก หัดดูตัวอย่างเสียบ้างสิ แม้แต่คนเป็นเมียเขายังไม่เห็นน้ำตาสักแอะ แกเป็นแค่น้องนอกไส้แท้ๆ บิบน้ำตาไปก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา”

‘คนเป็นเมีย’ คอแข็ง สายตาที่ปรายมองคนพูด ซึ่งเป็นชายหนุ่มผิวขาว ร่างสะโอดสะอง ฉายแววขุ่นเคืองขึ้นวูบ หากเป็นผู้ใหญ่พอที่จะไม่ได้ตอบ

“ทำไมจะไม่ร้อง” น้องสามมีแก้มต่างแทนเสียงครีอ “ตาบอดเหรอพี่กรุณถึงไม่เห็นว้าพี่เขียร์หูตาบวมไปหมดแล้ว เมื่อไหร่จะเลิกสักทีนะไอ้นิสัยชอบจิกกัดคนอื่นเนี่ย พี่ภพตายไปทั้งคนแล้วยังมานั่งแหวะเมียเขา ไม่กลัวผีพี่ภพจะมาหักคอเหรอไ้!”

แทนที่จะโกรธ กรุณกลับยิ้ม...หยัน “เรื่องอะไรผีพี่ภพจะมาหักคอฉัน

ฉันไม่ได้ทำอะไรให้เขาสักหน่อย สู้หักคอฆาตรที่เป็นคนใกล้ชิด ใกล้เคียง
ไม่ดีกว่าหรือ”

“นายกรรณ!!”

น้ำเสียงแข็ง เดือดดาลดังขึ้นพร้อมกับร่างสูงที่เพิ่งก้าวลงมาจากบันได
เดินตรงเข้าไปหา ใบหน้าของอลันเย็นชาประดุจใส่น้ำแข็ง ชัดกับดวงตา
สีดำสนิทซึ่งวาวโรจน์

“โตะ กันแล้วยังพูดจาไม่รู้จักใช้สมอง ในภาวะแบบนี้ถ้าไม่คิดจะช่วย
ให้กำลังใจกัน นายก็กลับไปนั่งเฉยๆ ในห้องตัวเองฉันจะสบายกว่า อย่างน้อย
ก็จะได้ไม่เป็นตัวถ่วงชาวบ้านเขา!”

“ไม่ใช้สมองตรงไหน ผมก็แค่พูดความจริง...”

“ความจริงอะไร...ความจริงที่แกลคิดเพื่อเจ้อาเอง แล้วทำให้เรา
ทั้งบ้านตกเป็นผู้ต้องสงสัยกัน แกลคิดว่ำนั่นเป็นความจริงที่ฉลาดแล้วนั่นสิ”

ไอริณขยับตัว หล่อ้นเป็นคนเดียวที่เพิ่งกลับมาจากงานรื่นเริง ไม่รู้
รายละเอียดใดๆ ทั้งสิ้น หันมองพี่ชายสองคนประจันหน้ากัน ถ้ามองขึ้นมาทันที

“หมายความว่าที่ตำรวจมาสอบปากคำเราทั้งหมด เป็นความคิด
ของพี่กรรณหรือคะพี่ลัน พี่กรรณเองหรือที่บอกตำรวจว่า ไม่เชื่อที่พี่ภพ
ฆ่าตัวตาย...”

พี่ชายคนรองไม่ได้ตอบ ทว่าความเจียนนั้นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้
หญิงสาวหันไปหาตัวต้นเหตุ กริธร้องออกมาอย่างคนที่เพิ่งได้สติ

“บ้าไปแล้วหรือพี่กรรณ คิดบ้าๆ ประสาทกลับอะไรอยู่ ถึงไปบอก
ตำรวจแบบนั้น บ้าๆ...ถ้าไม่ได้บ้าก็ต้องโง่บรม โอนึกว่าปากดีอย่างเดียว ไม่
คิดเล่นนะว่าพี่กรรณจะปากหมา ปากเสีย พาพวกเราชวยไปกันหมดอย่างนี้!”

“นี่ยัยโอ! แกลไม่มีสิทธิ์มาด่าฉันนะ”

“ทำไมจะไม่มีสิทธิ์” ไอริณลุกขึ้นได้หน้าดำหน้าแดง โมโหเสียจนไม่รู้
จะด่าอีกฝ่ายว่าอย่างไรถึงจะสาแก่ใจ “ทำอะไรลงไปแล้วยังไม่รู้ตัวอีกหรือ
คนอื่นเขาเดือดร้อนเพราะตัวเองไปหมด ยังมีหน้ามานั่งจิกกัดด่าว่าคนนั้น

คนนี้ พี่กรุณาคิดจริงๆ เหนือว่าใครในบ้านจะเป็นฆาตกรได้...”

กรุณาคอแข็งเมื่อยินกราน “ไม่ได้คิด แต่ฉันเชื่อ!”

“อ้อเธอ” น้องสาวคนเล็กของบ้านกระแทกเสียงใส่ เลียนแบบสายตาคมกริบ รู้เท่าทันของอลันมองกรุณชนิดหัวจรดเท้า ก่อนบอก “ฉันโอ้ก็เชื่อเหมือนกันว่ามันอาจเป็นพี่กรุณ เพราะบ้านนี้ทั้งบ้านก็เห็นจะมีแต่คนโรคจิตชอบจับผิดอยู่คนเดียว ก็พี่นั่นล่ะ!”

“ยัยไอ!”

“พอกันสักที!” อลันตะคอกอย่างหมดความอดทน ใบหน้าที่แต่เดิมคงจะคมคายชวนมอง มีร่องรอยความเหน็ดเหนื่อย อิดโรย สถานการณ์ที่ตึงเครียดที่เจอทำให้เขารู้สึกเหมือนจะเป็นบ้า “ทะเลาะกันอย่างนี้แล้วได้ประโยชน์อะไร ยังไงมันก็ไม่ช่วยให้พี่ภพฟื้นขึ้นมาได้หรอก”

ทันทีที่จบประโยคคือความเงียบ...เงียบจนแทบได้ยินเสียงลมหายใจของสมาชิกในห้องรับแขก ก่อนจะตามด้วยเสียงสะอื้นแผ่วๆ ของซารินี่ที่ตึงเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

อลันถอนหายใจ ทรดตัวลงเคียงกัน หากยังไม่ทันจะปลอบ ชายหนุ่มก็ได้ยินเหมือนพ่นลมหายใจ ก่อนคำเปรยเบาๆ จะลอยมาเข้าหู

“ส้าออย!”

“นายกรุณ มันจะไม่มากไปหน่อยเธอ”

“ตรงไหนที่มาก” ท่าทางคนพูดไม่มีความเกร็งเกรงที่ชายคนรองของบ้านแม้แต่หน่อย “บอกไว้ตรงนี้เลยนะพี่ลัน ให้อย่างผมก็ยังยืนยันความคิดเดิม ผมคนหนึ่งล่ะที่ไม่เชื่อว่าพี่ภพฆ่าตัวตาย ใครๆ ก็รู้ว่าพี่ภพเป็นคนอารมณ์ดี ร่าเริง เรียบง่าย ๆ ก็สุขภาพจิตดี เพราะฉะนั้นไอ้เรื่องจะเครียดจนเก็บไปฆ่าตัวตายนะโกหกทั้งเพ ส่วนเรื่องคนในบ้าน จะต้องกังวลกันไปทำไม พวกเราทั้งพี่ลัน ผม ยัยไอ อยู่กันมาตั้งนานไม่เคยมีปัญหา ไอ้คนที่น่าสงสัยก็ไม่ใช่ใครหรอก พวกเราใหม่...คนที่เพิ่งย้ายมาอยู่ที่บ้านเลิศด่างกุลต่างหาก!”

ถึงฝายนั้นไม่เอ่ยชื่อ หากสมาชิกทั้งหมดดูเหมือนจะรับรู้ตรงกันว่า

ชายหนุ่มหมายถึงใคร ชารินรู้สึกว่าใบหน้าร้อนผ่าว ทั้งโกรธ ทั้งเกลียดเจ้าของประโยชน์จิตใจ หญิงสาวอยากจะกางเล็บตะกุกใบหน้าหล่อเหลาของอีกฝ่าย นัก หากที่ทำได้คือถามออกไปเสียงสั้น

“คุณกรุณ พูดยังไงหมายความว่ายังงี้”

กรุณหัวเราะก้องเหมือนคนคลุ้มคลั่ง สบสายตาคณถามอย่างรู้ทัน ก่อนบอก

“ก็หมายความว่าพูด ดูนะพี่ลัน พูดถึงขนาดนี้แล้วคนบางคนยังแก่งัดหน้าซื่อไม่เข้าใจ ผมว่าคนที่ไม่มีสมองไม่ใช่ผมแล้วละ แต่เป็น...คนอื่น... มากกว่า”

ภรรยาผู้ตายใบหน้าเผือดลงกับตา ริมฝีปากของหล่อนสั่นสะท้าน เหมือนพร้อมจะปล่อยโฮออกมาได้ทุกเมื่อ ร้อนถึงไอรินที่อดรนทนไม่ได้ อันที่จริงหล่อนก็ไม่ได้ชอบพอพี่สะใภ้หัวสูงคนสวยเท่าใด ทว่าความหมั่นไส้ กรุณมีมากกว่า

“พี่กรุณ พูดจาทุเรศ รู้ว่าไม่ชอบขี้หน้ากัน แต่ถึงยังไงก็ควรให้เกียรติ พี่เขยบ้าง”

“เกียรติมีสำหรับคนที่ควรได้รับเท่านั้นแหละยัยไอ แต่ไอ้พวกเล่นซู้สู่ชาย สวมเขาให้คนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นผัวนะ เห็นทีฉันจะให้เกียรติด้วยไม่ลง!

“คุณกรุณ!!”

“นายกรุณ!!”

อย่าว่าแต่ชีวิตที่ยังผีเข้าผ่นคว้น ศิคาราที่เดินตามมาเบื้องหลังยังชะงักไปกับเสียงของชายหญิงที่ประสานขึ้นพร้อมเพรียงอย่างหลกความรู้สึก

“ความขัดแย้งในครอบครัว...” หญิงสาวได้ยินผู้กองหนุ่มเปรย เหมือนจะบอกให้หล่อนรู้ด้วย “รายไหนรายนั้น ถ้าวัยเข้าหน้า เป็นมีทุกบ้าน แล้วยิ่งรายนี้รายระดับอธิบดีมหาเศรษฐีพันล้าน ผมว่าคงซับซ้อนมีเงื่อนงำมากกว่าเราคิดแน่”

ร่างสูงในเครื่องแบบเดินนำ แพทย์สาวจึงทำอะไรไม่ได้นอกจากสาว

เท้าตามเข้าไปในส่วนรับแขกของบ้าน ด้วยความรู้สึกหนักอึ้งที่เกาะกุมจิตใจ
อย่างแปลกประหลาด

อันที่จริง ตามประสาคนมือคตินใจ ศิริราอยากจะค้านข้อสันนิษฐาน
ของชวิต แล้วตอกกลับว่าหล่อนไม่เห็นด้วย เพราะไม่ชอบมองคนที่ภายนอก
แต่หลักฐานที่เผชิญในที่เกิดเหตุ ทำให้ต้องยอมรับว่าสิ่งที่คนรักเก่าพูดอาจจะ
มีส่วนจริง

โดยภาพรวมที่คนนอกหรือแม้แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจมองเข้ามา สภาพ
ศพของเจ้าบ้านจะมองเป็นอื่นไม่ได้เลยนอกจากการฆ่าตัวตาย ทว่าในสายตา
ผู้เชี่ยวชาญทางนิติเวช ต่อให้ไม่ใช่หล่อน ต่อให้ไม่ได้เห็นภาพผ่านส่อง สัมผัส
ไม่ได้ถึงพลังรุนแรงผิดปกติภายในห้องนั้น แต่ศิริรารับประกันว่าเพียงมอง
ปราดเดียวทุกคนต้องพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าการตายของผ่านภพนั้นมีความ
ผิดธรรมชาติอยู่มาก ที่ชวนให้สงสัย และต้องลงมือชันสูตรพลิกศพเพื่อหา
สาเหตุว่ามันผิดปกติตรงไหน!

เสียงกระแอมของชวิตแทรกกลางการโต้เถียงอันเผ็ดร้อนของสมาชิก
บ้านเลิศด่างกุล พร้อมๆ กับดึงศิริราให้หลุดออกจากภวังค์

อลัน ที่ตอนนี้กลายเป็นหัวเรือใหญ่ของบ้านลุกยืนขึ้นอย่างให้เกียรติ
ผู้มาใหม่ตามมารยาท ในขณะที่ผู้หญิงอีกสองคนดูจะวางหน้าไม่ค่อยถูกเมื่อ
เห็นคนในเครื่องแบบอีกครั้ง

ส่วนสุดท้าย แพทย์สาวมองเขาอย่างพิจารณามากขึ้น ชายหนุ่มผิวขาว
รูปร่างเพรียวบางสะอึดสะอ่ง แต่งกายทันสมัยเฉียบ...นี่กระมัง เจ้าของชื่อ
กรุณผู้ไม่เชื่อว่าประมุขของบ้านนี้ปลิดชีวิตตนเอง

ความตึงเครียดยังลอยอยู่ในบรรยากาศจนสัมผัสได้ ทว่านายตำรวจ
หนุ่มที่คงจะเคยชินกับสถานการณ์เช่นนี้มองข้ามอย่างไม่ได้สนใจ พุ่งเข้า
ประเด็นโดยไม่รอช้า

“โชคดียังเลยนะครับที่อยู่กันพร้อมหน้า ผมจะได้ถือโอกาสแนะนำตัว
และผู้ร่วมงานที่จะมารับผิดชอบคดีนี้ไปพร้อมๆ กัน ผมร้อยเอกชวิต จะมารับ

หน้าที่ควบคุมและดูแลคดี ส่วนนี้ แพทย์หญิงศิริรา แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนิติเวชที่จะสละเวลามาให้ความช่วยเหลือเราชั้นสูตรพลิกศพเพื่อหาร่องรอยการตายในคดีคุณผ่านภพ ครับผม”

การประกาศชื่อ เหมือนการประกาศศึกให้สมาชิกในบ้านรู้สึกเหมือนว่าหล่อนอยู่ฝ่ายตรงกันข้าม ศิริราต้องเก็บความรู้สึกเอาไว้เพียงในหน้า เมื่อเห็นทุกคนในที่นั้นขยับกาย มองมาด้วยที่ท่าระมัดระวังตัวยิ่งขึ้น จะมีเพียงผู้เดียวคือกรรณ ที่ยิ้มรับหล่อนกับขวิศ หากปรายตาอย่างหมายมาดไปยังพี่สะใภ้ น้ำเสียงห้าวมนอกม่นใจเมื่อบอกว่า

“ยินดีนะครับผู้กอง คุณหมอ ถ้ามีอะไรข้องใจ หรือมีปัญหาสงสัย ต้องการให้ผมช่วยเหลือก็ไม่ต้องเกรงใจ เพราะผมเองก็อยากให้ฆาตกรรมถูกลงโทษเร็วๆ เหมือนกัน”

“พอสักทีเถอะน่าพี่กรรณ” ไอรินแหวอย่างเหลืออด หล่อนอยากไปให้พ้นจากความอึดอัดตรงหน้าใจจะขาด “คุณหมอกับคุณตำรวจเขายังไม่ได้ว่าอะไรสักคำ ทำไม...อยากนักใช้ไหมให้มันมีเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้นในบ้านเนี่ย”

“ฉันไม่ได้อยาก เอ๊ะ ยัยไอเน...แต่ในเมื่อมันเกิดขึ้นแล้วเราก็ต้องพยายามหาตัวคนผิดมาลงโทษ ไม่ปล่อยให้มันลอยนวล”

“ใจเย็นๆ กันก่อนเถอะครับ” ประโยคเรื่อยๆ ของขวิศที่ปรามขึ้น หยุดการโต้เถียงของสองพี่น้องลงได้ชะงัด “คดีของคุณผ่านภพยังไม่สามารถสรุปได้ว่าเป็นการฆ่าตัวตายหรือฆาตกรรม ฉะนั้นผมไม่ได้รับรองตัดสินใจให้กลายเป็นปัญหาบานปลายกันเสียเปล่าๆ แต่อยากให้ทุกคนร่วมมือกับทางตำรวจเต็มที่ ทั้งในการสอบปากคำ การยืนยันที่อยู่ ตลอดจนพยานหลักฐานของแต่ละคน เพื่อดำเนินงานไปตามขั้นตอน และที่ผมเข้ามาหาพวกคุณในวันนี้ก็เพื่อขอให้มีการเซ็นรับรองหนังสืออนุญาตชั้นสูตรพลิกศพผู้ตายอย่างเป็นทางการ ไม่ทราบว่ามีใครจะเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในเรื่องนี้ครับ...คุณชาริณี หรือคุณอลัน”

แพทย์สาวเห็นชาริณีกับอลันสบตากันโดยอัตโนมัติ ฝ่ายหญิงมีความ

ประหวั่นพรั่นพรึง ไม่เชื่อมั่นบางประการ ในขณะที่ฝ่ายหลังปรายตาที่ไม่ได้ บ่งบอกแหวเป็นมิตรมาที่หล่อน สุดท้าย เขาเลือกที่จะเอยกับนายตำรวจหนุ่ม มากกว่า

“ผมไม่เข้าใจ เท่าที่ผมรู้ ทางนิติเวชสามารถชันสูตรศพในที่เกิดเหตุ แล้วสรุปผลได้เลย”

“นั่นคือกรณีที่ผู้ตาย ตายโดยธรรมชาติครับ แต่ในกรณีของคุณผ่านภพ ที่ญาติคนหนึ่ง แฉกับทางตำรวจว่าไม่มั่นใจในสาเหตุการตายของคุณผ่านภพ วิธีการดำเนินการจึงแตกต่างออกไป...ทางแพทย์จึงจำเป็นต้องผ่าเพื่อชันสูตร”

ความเจียบอันน่าอึดอัดครอบคลุมอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนอลันจะประกาศ ก้อง

“ผมไม่ให้ผ่า! ไร้สาระน่า คนตายก็คือตายไปแล้ว พวกคุณควรจะทำให้ ความเคารพที่ชายผมบ้าง”

“มันไม่ใช่เรื่องเคารพหรือไม่นะครับคุณอลัน แต่เป็นเรื่องของ กระบวนการยุติธรรม” ชวิต พยายามชี้แจงอย่างใจเย็น ในขณะที่คู่สนทนา เสียงเย็นเยียบ ใบหน้าคร่ำ เหมือนน้ำแข็งขั้วโลก

“ยุติธรรมอะไรผมไม่สน อยากจะชันสูตรอะไรก็ทำกันไปสิ แต่ผม ไม่อนุญาตให้ผ่า บ้าหรือเปล่า ใครจะยอมให้หมอชี้ชี้ว่าที่ไหนก็ไม่รู้มาผ่าร่าง ของพี่ชายตัวเองเหมือนชำแหละหมูกลางตลาด...จะบอกอะไรให้อย่างนะ คุณตำรวจ ถ้าคุณพิสูจน์ไม่ได้ว่าพี่ชายผมตายเพราะอะไร บางทีอาจจะ ไม่เกี่ยวกับการผ่าไม่ผ่าหรอก สิ่งที่คุณควรพิจารณา คือฝีมือของแพทย์ผู้ เชี่ยวชาญที่คุณพามามากกว่า!”

ศศิราหน้าชาเหมือนถูกตบ ดวงตาคู่สวยของหล่อนวาววับขึ้นด้วยแรง อารมณ์ และก็เหมือนชวิตจะรับรู้ได้ว่าหล่อนโกรธ ชายหนุ่มรีบแก้ให้ทันควัน

“คุณหมอทำงานร่วมกับหน่วยงานราชการมาหลายปี ถือได้ว่าเป็น แพทย์มือดีที่สุดที่เรามีนะครับคุณอลัน ถ้าจะกังวลเรื่องฝีมือถือว่ารับประกัน ได้ว่าไม่ต้องเป็นห่วง เราปิดได้มาหลายคดีก็เพราะการชันสูตรของคุณหมอ”

ศิริราไม่ว่า หากน้องชายของนายผ่านภพจะไม่สรรเสริญเยินยอหล่อน ตามที่ชีวิตพูด แต่หล่อนเกลียด...เกลียดสีหน้าเหมือนหย้นเย้ยคนทั้งโลก ของเขา เกลียดรอยยิ้มมุมปาก กับดวงตาที่ทําเป็นรู้เท่าทันทุกอย่างที่มองมา เหลือเกิน

“ถ้าเก่งจริงอย่างที่คุย ทําไมต้องฆ่าละครับ...ทําไมไม่พูดให้มันจบๆ ไป ว่าพี่ชายผมนะฆ่าตัวตาย หรือที่ทําเรื่องให้มันเย็นเยือกย้อนกันอยู่นี้ เพราะ ตั้งใจจะยื้อให้คดีมันดังขึ้นมา เพื่อที่คุณหมอและคณะจะได้หน้า ได้ผลประโยชน์จากศพของพี่ชายผม!”

คราวนี้ไม่ใช่แต่ศิริรา หากผู้กองหนุ่มก็หน้าตึงขึ้นมาบ้าง เขากำลังขยับ ปากจะเอ่ยอะไรออกไป หากเสียงหวานชิงขัดขึ้นเสียก่อน

“ไม่เอา nálัน...ทําไมถึงพูดกับคุณหมออย่างนั้น เธอก็แค่ทําไปตามหน้าที่เท่านั้นเอง”

แพทย์สาวเห็นว่ามือบางยึดข้อมือชายหนุ่มที่อารมณ์กำลังคุกรุ่นเอาไว้ ดุจจะทั้งปรางและปลอบประโลม ในขณะที่เขายังคงฮึดฮัด มองมาที่หล่อน ด้วยสายตาบ่งบอกความเป็นศัตรูเปิดเผย

“ก็ไม่ใช่เพราะหน้าที่เธอเชียร ที่คนสมัยนี้ล้วนหาผลประโยชน์จาก มัน...ในขณะที่พวกเราไม่อยากให้เป็นข่าว แต่ทางตำรวจกลับอยากให้เรื่องมัน ดัง ให้พวกนักข่าวหิวโซเข้ามาขุดคุ้ย ลากโคตรเหง้าสักหลาดออกมาประจาน... ผมไม่เข้าใจ ก็แค่สรุปว่าพี่ภพตายเพราะผูกคอตายมันจะอะไรกันหนา...”

“ยัดเงินปิดปากดิฉันสักก้อนให้ดิฉันโกหก ไม่ต้องชันสูตรพลิกศพ ให้ต้องเสียทั้งเวลาทั้งพลังงานดิฉันยอมทําอย่างที่คุณต้องการได้ แต่ด้วย จรรยาบรรณแพทย์ ดิฉันทําไม่ได้...”

ดวงตาสีดำสนิท ภายใต้วัยเข้มของอลันหรือลงอย่างไม่วางใจ เมื่อเอ่ย

“คุณหมายความว่ายังไง”

เป็นที่ของศิริราบ้างที่จะเลียนแบบรอยยิ้มเยือกเย็นของเขา แววตาคู่ สายคุโหลงอย่างสาแก่ใจ

“ก็หมายความว่า ดิฉันไม่สามารถเขียนรายงานได้ว่าการตายของคุณผ่านภพเป็นการฆ่าตัวตาย ในเมื่อ...รู้อยู่แก่ใจว่าเงื่อนไขที่ชีวิตคนนั้น ไม่ใช่เงื่อนไขที่ผู้ตายจะสามารถผูกได้ด้วยตัวเอง ยิ่งไปกว่านั้น ดิฉันคงบอกสื่อมวลชนไม่ได้ว่าคุณผ่านภพขาดอากาศหายใจจากการผูกคอตาย ในเมื่อพี่ชายคุณตายก่อนที่จะถูกแขวนคอกับตู้เสื้อผ้าเสียอีก!”

หลังจบประโยคที่ยาว คือเสียงร้องอุทานของสมาชิกบ้านเลิศดำรงกุล ด้วยความรู้สึกหลากหลาย ชาริณีปิดปากกลืนเสียงสะอื้น ไอรินดาเบิ่งชะงักค้าง ส่วนกรรณที่เป็นตัวตั้งตัวติมาตั้งแต่แรกมีสีหน้าซีดเซียวเหมือนเลือดหายไปหมดจากตัว จะมีก็แต่กลิ่นที่ขมอมรมณ์ด้วยการชบกรามจนเป็นสันนูนตะคอกคนพูดอย่างไม่เกรงใจ

“นี่คุณพูดบ้าอะไรของคุณ คุณหมอ...พวกผมไม่มีเวลาจะมานั่งฟังเรื่องไร้สาระหรอกนะ”

ชีวิตที่มองมาเหมือนจะปรามอยู่ในที่ ทำให้แพทย์สาวจำต้องเก็บกลืนอีกหลายคำพูดเผื่อตัวลงคอไป บอกตามเหตุผล

“ดิฉันไม่เคยล้อเล่น...อันที่จริง ไม่ต้องผ่าก็ได้ค่ะ หลักฐานเท่านี้เพียงพอที่จะยืนยันแล้วว่า คุณผ่านภพเสียชีวิตด้วยเหตุฆาตกรรม ดิฉันไม่แน่ใจว่าเจ้าทุกข์ชนิดไหนจะไม่เอาเรื่อง...อาจจะเป็นคุณ...” หล่อนเลิกคิ้ว ทำทนาย “แต่ในทางกฎหมาย เราไม่สามารถปล่อยผู้กระทำผิดลอยนวลได้ ดังนั้นถึงทางคุณจะไม่ยอมให้ผ่า ศาลก็คงสั่งฟ้อง แล้วมอบหน้าที่ให้ทางนิติเวชดำเนินการอยู่ดี แต่เอ...มาคิดดูให้ดี ข้อยกเว้นสำหรับการผ่าชันสูตรศพผู้ต้องสงสัยว่าถูกฆาตกรรมมีอย่างหนึ่ง...”

“อะไร!” อลันกระซอกเสียงถาม

“ผู้ตายนับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งการผ่าชันสูตรจะมีผลขัดต่อหลักศาสนา เอ๊ะ...หรือคุณผ่านภพเป็นอิสลามคะ”

ศิศิราประสานสายตาดำย่น...ทำทนาย และหล่อนก็สาแก่ใจนักที่เห็นแววตาสีดำสนิทเหมือนถ่านของอลันลูกโหลง!

“นี่...นี่คุณหมอกำลังจะบอกว่า คุณภพ...สามีดฉัน ถูกฆ่า จริงๆ อย่างนั้นหรือคะ”

เสียงครางแผ่ว ใบหน้าขาวของชารินิทำให้แพทย์สาวถอนหายใจเฮือก ดึงอารมณ์ตนเองให้สงบลง กลับมาอยู่กับเหตุการณ์ตรงหน้า มองภรรยาผู้เสียชีวิตด้วยความเห็นใจ เมื่อบอกว่า

“เสียใจที่ดิฉันต้องบอกว่าใช่ค่ะ...ผู้กองคะ ดิฉันคิดว่าเราคงต้องรบกวนให้คุณชารินิเซ็นมอบสิทธิ์ในการชันสูตรพลิกศพ เพราะเท่าที่ดิฉันทราบ ภรรยาของเรามีสิทธิ์ในเรื่องนี้มากกว่าน้องชายต่างสายเลือด หรือถ้าไม่ยอม คงต้องขอคำสั่งศาลสั่งฟ้องเพื่อขอรับการผ่าชันสูตร ซึ่งรับรองได้เลยว่าทางเราจะชนะ เพราะหลักฐานที่ดิฉันมี มันก็มากจนเกินพอ!”

ชีวิตคล้อยตามความเป็นเหตุเป็นผลงายนั้นง่ายดาย นายตำรวจหนุ่มถือเอกสารไปจ่อตรงหน้าของภรรยาฝ่ายคนสวยของนายผ่านภพซึ่งมีที่ท่าลังเล ไร้ซึ่งความมั่นใจใดๆ ทั้งสิ้น เคียงข้างอลันซึ่งจับจ้องมาด้วยสายตาซึ่งเคียดไม่ปิดบัง

ศิริราสบสายตาที่บอกความเป็นปฏิกิริยาชัดเจนแล้ว เฝ้ามองถอนหายใจเฮือก หล่อนก็แค่ทำทุกอย่างไปตามหน้าที่ ไม่อยากเป็นศัตรูกับเจ้าทุกข์พยายามจะไม่ให้คิดมาเป็นเทียนส่องนำหนทางไปคดี...ทว่ามาจนถึงวินาทีนี้ ก็ขอให้ความสงสัยที่เริ่มก่อเค้าขึ้นในใจหล่อน มันไม่เป็นความจริงก็แล้วกัน

แขกหมดบ้าน พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่จากสถาบันที่ค่อยๆ ลำเลียงร่าง ไร้ชีวิตของผ่านภพตามหลังร้อยตำรวจเอกชวืตออกไปอย่างระมัดระวัง สมาชิกตระกูลเลิศดำรงกุลก็สับตากันอย่างอิหลักอิเหลื่อเต็มที ก่อนที่ภรณ์จะเป็นฝ่ายขอตัวออกจากบ้านไปเงียบๆ โดยที่ไม่มีใครคิดรังไว้

ไอรณมองพี่สะใภ้ที่ยังนั่งน้ำตาไหลเป็นผาแต่กับพี่ชายคนรอง กำลังคิดจะเอาอย่างด้วยการหลบฉากออกไปบ้าง ทว่าเข้าไปกว่าเสียงแข็งๆ ที่ดังขึ้น

“นั่นจะไปไหนยัยไอ้”

“ก็จะไปข้างนอกนะสิคะ”

“ไปข้างนอก?” อลันขมวดคิ้วจับ “เมื่อคืนก็ไม่ได้กลับบ้าน พอกลับมาไม่กี่ชั่วโมงก็คิดจะออกนอกบ้านอีกแล้วหรอ ยัยไอ...หัดสำนึกตัวไว้บ้างว่า แก่นะเป็นผู้หญิง ถ้าเป็นผู้ชายอย่างนายกรุณ จะเที่ยวหัวทกกันชีวิตยังไงที่จะไม่ว่าเลย”

“โอ้ ฟีลัน ไอโตะแล้วนะคะ...” หญิงสาวเถียงอย่างหงุดหงิดใจจริงอยาก จะบอกว่อย่างหล่อนนะโตจนควรจะมีลูกมีผัวได้แล้วด้วยซ้ำ แต่ก็เกรงใจ “จะมานั่งห่วงนั่นนี่อะไรมากมาย ไอ้ไม่สร้างเรื่องเดือดร้อนให้ฟีลันก็พอแล้ว”

ชายหนุ่มแค้นหัวเราะ ดวงตาคมปลาบจ้องมองลูกสาวของญาติผู้ใหญ่ คนสนิทอย่างตำหนิ

“ไม่สร้างเรื่องเดือดร้อน แต่ไม่เคยคิดจะอยู่ช่วยเหลือกันยามมีเรื่องเดือดร้อน ข้าวบ้านนี้มันมีอย่างจริงๆ เลี้ยงคนแล้วคัถ์ญญกันทุกคน!”

“ฟีลัน!”

“โอ้ ลัน อย่าไปว่าน้องเลย ไอ้คงไม่ได้ตั้งใจ”

“ไม่ได้ตั้งใจหรือไม่ได้ใส่ใจกันแน่เชียร์” อลันโด้เผ็ดร้อน “นี่พี่ภพจะรู้ไหมว่าขนาดตายไปแล้ว น้องนุ้ยยังไม่เคยคิดมาสนใจศพ จะสนใจอีกทีก็ตอนแบ่งมรดกกันละมัง”

ขาริณีได้แต่ส่งกระแสดความเห็นใจไปให้น้องสามีที่ไม่ได้มองหล่อน แต่ ยืนหน้าดำหน้าแดงด้วยความโกรธห่างออกไป

“พูดอย่างนี้เท่ากับว่าฟีลันดูถูกไอนะ...ถามหน่อยเถอะว่าถึงไอ้สนใจ เรื่องนี้ไป แล้วช่วยให้อะไรให้มันดีขึ้นมาได้บ้าง ให้พี่ภพพินได้ก็ไม่ หาดัวขาดกร ได้ก็เปล่า แล้วทำไมไอะจะต้องมาเสียเวลาด้วย”

“เวลาของแกมันสำคัญอะไรนักหนาัยไอ วันๆ ดีแต่ลอยละล่องไปมา ไม่เคยทำตัวให้เป็นประโยชน์ ที่พี่ภพยังให้เงินแกใช้อยู่ทุกวันนี้ก็บุญเท่าไร แล้ว ถ้าเป็นฉัน...กับคนที่ไม่เคยคิดจะทำงานทำการอะไรให้มันเป็นประโยชน์ ต่อวงศ์ตระกูล ฉันจะไม่ให้สักบาท”

ไอริณเฝ้าปากเป็นเส้นตรง...ถึงจะเป็นพี่ชายคนรองของบ้าน หาก
 หล่อนก็ ‘เกรง’ ความเอาจริงเอาจัง กับสายตาดูๆ ที่เหมือนจะรู้ทันไปเสีย
 ทุกเรื่องของอลันมากกว่าพี่ชายคนโตที่ใจดีกับน้องๆ เสมออย่างผ่านภพ และ
 ไม่เคยกล้าตีฝีปาก อาละวาดฟาดวงฟาดงาใส่เหมือนที่ทำกับภรรยามานาน

ยิ่งตอนนี้ไม่มีผ่านภพคุ้มกะลาหัวแล้ว หญิงสาวก็รู้ว่าอำนาจทั้งหมด
 ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมดูแลภายในบ้าน รวมไปถึงจนถึงที่บริษัทย่อมถูกถ่ายโอน
 ไปสู่มือของอลัน ดังนั้น แม้จะรู้สึกโกรธจนแทบอยากจะกรีดใส่หน้า หล่อนก็
 จำเป็นต้องนิ่ง คนอย่างไอริณ แม้จะไม่ฉลาดนักแต่ก็ไม่ได้โง่...ไม่ได้ซื่อป้อน
 ยอมทุบหม้อข้าวตัวเอง!

เห็นฤทธิ์เดชของน้องสาวคนเล็กสา อลันจึงค่อยผ่อนลมหายใจเอือก

“พี่ไม่ได้ห้ามหรอกนะที่จะออกไปเที่ยวเล่นบ้าง แต่สถานการณ์ตอนนี้
 มันไม่เหมือนเมื่อก่อน ยังมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นพวกเราก็ยังต้องระมัดระวัง
 ตัว...” ชายหนุ่มเลี้ยงที่จะพูดถึงเหตุการณ์ฆาตกรรม เพราะเขาเองก็ยังไม่ปักใจ
 เชื่อแพทย์สาวหน้าอ่อน โพล้ไปถามว่า “แล้วที่ออกไปนี้จะออกไปไหน”

ไอริณอีกอึก ภายได้สายตาใคร่รู้ของพี่สะใภ้กับพี่ชายคนรอง ก่อน
 ตัดสินใจตอบตามตรง

“โอ้วจะไปขอค้างที่คอนโดฯ เพื่อน”

“อ้าว ทำไมล่ะคะน้องไอ” คราวนี้ซารินิเป็นคนเอ่ยปากบ้าง ในขณะที่
 ที่อลันจับตามองนิ่ง

“คือ...ไอ...โอกลัวผี ไออยู่ไม่ได้หรอก นอนไม่ไหว บ้านที่มีคนตาย
 ขนาดนี้ กลางวันยังไม่เท่าไร แต่ตกกลางคืนไอต้องประสาทตายแน่ๆ!”

อลันมองร่างเพริ้วบางของน้องสาวคนเล็ก ทั้งเอือม ทั้งระอา จนไม่รู้
 จะพูดว่าอะไร

“ยัยไอ ผีหรือคนตายที่แกพูดถึงคือพี่ชายของแกเองนะ”

“ก็เพราะเป็นพี่นะสิไอถึงกลัว” สีหน้าของคนพูดสยดสยองจริงจัง
 “พี่ลันก็รู้ว่าพี่ภพเอ็นดูไอ ถ้าเกิดพี่ภพมาหาไอคืนนี้ มาชวนไอไปอยู่ด้วย ไอ

ไม่ต้องหัวโกร่นตายเหรอ แล้วนี่ไม่ใช่ตายธรรมดาเนแต่ตายโหง...แล้วผีตายโหงใครเชื่อว่าเฮี้ยนนัก โอ้ไม่เอาด้วยเหรอก ใครอยากอยู่ก็อยู่ไปคนเดียวเถอะไอลัว”

ไม่รู้จะสมเพชใครดีระหว่างเขาหรือหญิงสาว อลันโบกมือไล่ไอริน ที่วิ่งพรวดพราดออกไปติดเครื่องรถโดยไม่คิดแม้แต่จะขึ้นไปหยิบข้าวของส่วนตัวบนห้อง

ชายหนุ่มเหินหนี้อย่างไม่อยากจะพูดกับใคร เขาพิมพ์เบาๆ ขอดตัวกับพี่สะใภ้ด้วยกัน ก่อนจะขึ้นไปชั้นสอง

จากปลายตา ทางปีกด้านหนึ่งของตัวติดติดกับห้องพักของชาริณี คือจุดเกิดเหตุสะเทือนขวัญอันเป็นห้องนอนและห้องทำงานของประมุขบ้านเลิศดำรงกุล

อลันเห็นนายตำรวจสองสามคนถูกวางกำลังเฝ้าประจำการอยู่ นัยว่าเพื่อกันร่องรอยการสูญหายของหลักฐาน ชายหนุ่มโคลงศีรษะอย่างพลัยหัวใจ ก่อนจะเลี้ยวไปทางห้องพักของตนเอง

ปิดประตูห้องนอนได้ก็เหมือนถูกตัดขาดออกจากโลกภายนอก เครื่องปรับอากาศเย็นเฉียบส่งเสียงครางฮือเบาๆ ในความเงียบ ผ่านมาสี่ชั่วโมงทั้งหนาและหนกบดบังแสงสีส้มยามใกล้สนธยาให้ห้องนั้นมีมิติไม่ต่างจากถ้ำ ความวังเวง หดหู่ หม่นหมอง ดูจะซึมแทรกอยู่ทุกอณูของบรรยากาศโดยรอบ

ไหล่หนาที่ตั้งผาดมาเสมอของเจ้าของห้องค่อมลู่ลงเหมือนคนแก่ อลันทิ้งตัวลงกับเตียง หัวสมองปวดหนึบและหนักอึ้งจนคิดว่ามันอาจจะแตกออกมาได้เป็นเสี่ยงๆ ชายหนุ่มรู้สึกถึงความตึงเครียดที่ขีดเป็นเกลียวเขม็งและบิดตัวอยู่ในสมอง...จนเขาอยากจะคลื่นไส้ อาเจียน...

เร็วเท่าความคิด ร่างสูงกระโจนพรวดเดียวกระซกประตูห้องน้ำออก ก่อนจะโง่งงค่อที่อ่างล้างหน้าหมดไส้หมดพุง รู้สึกขมปร่าไปหมดทั้งปากและลิ้น เพราะสิ่งที่ออกมาเป็นเพียงน้ำย่อยของคนท้องว่างเท่านั้น

อลันเปิดน้ำแรงๆ วิกล้างหน้าตาอีกครั้ง แต่ยากเหลือเกินที่จะสัมผัส

กับความสดชื่นในเวลา

ชายหนุ่มเฝ้ามองกระจก คนที่มองตอบกลับมาเหมือนคนแปลกหน้าที่เขาไม่รู้จัก เวลาเพียงชั่ววัน สร้างความสับสนให้กับดวงหน้าอย่างน่าใจหาย รอยความสุขที่เคยระริกไหวอยู่ในแววตาละลายวับไปเหมือนน้ำค้างต้องแสงอาทิตย์...ร่างสูงใหญ่ล้มตลึงอีกครั้ง หดแรงเสียจนต้องยืนพิงผนังเพื่อทรงตัวเอาไว้

จริงอยู่ ตลอดมาเขากับผ่านภพจะไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นพี่น้องที่รักใคร่กลมเกลียวกันนัก ไม่ใช่เพราะอายุที่ต่างกันเป็นสิบปีเท่านั้น ทว่าความต่างมารดาที่เป็นเสมือนกำแพงกั้นกลางสายเลือดให้ตะขิดตะขวงใจอยู่เสมอ

โชคที่มีเพียงอย่างเดียวก็คือ มารดาของผ่านภพที่เขาเรียกว่า ‘แม่ใหญ่’ ไม่ได้รังเกียจรังอนลูกชายเมียรองที่แม่เสียตั้งแต่เกิด ดังนั้น นายอลันอย่างเขาจึงมีโอกาสดูทุกอย่างที่แม่หน้าเทียมตา ได้รับการอุปถัมภ์ด้านการศึกษา ไม่ได้น้อยหน้าไปกว่าทายาทคนโตของตระกูล

หากมันก็เท่านั้น...อลันยิ้มขม ใครจะรู้ว่าสิ่งที่เขาได้มันไม่เคยพอ ใครจะเข้าใจบ้างว่าเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง บางทีก็ต้องการเพียงอ้อมกอดอุ่น ๆ ของพ่อและแม่ ไม่ใช่ของเล่นราคาแพงที่พี่เลี้ยงซื้อหามาให้...ทว่า สิ่งที่ต้องการ เขาไม่เคยได้

พ่อ ที่ใครๆ เรียกว่าเจ้าสัว หุ่นเทกับงานเสียจนไม่เคยมีเวลาแม้จะกลับมาร่วมโต๊ะกินข้าว หรือถ้าได้กลับบ้าน พ่อก็จะไปขลุกอยู่กับคุณแม่ใหญ่ กับลูกชายคนโตที่นอกจากหัวดี เรียนเก่ง และยังทำอะไรถูกอกถูกใจไปเสียทุกอย่าง สิ่งที่อลันจำได้แม่นย่ำว่าได้รับ คือรอยยิ้มเมื่อถูกเรียกตัวเข้าไปหาถามไถ่สารทุกข์สุกดิบเกี่ยวกับการเรียนเล็กน้อย ก่อนดับหัวอย่างห่างเหินถ้าเขาทำอะไรถูกใจ พร้อมกับเงินอีกก้อนใหญ่เป็นค่าขนม

...มันเป็นอย่างนั้นมาเสมอ เป็นแบบแผน ไม่เคยเปลี่ยน ส่วนเรื่องที่จะหวังให้คุณแม่ใหญ่มาโอเอใจเท่าเทียมกับลูกชายคนเดียวเป็นอันว่าฝืนค้ำ เพราะถึงอย่างไรเขาก็เป็นลูกเมียน้อย แล้วลูกเมียน้อยจะหวังอะไรได้เล่า

มือหนา หากชาวซิด ยกขึ้นเสยผมทั้งๆ ที่สิ้นระริก บางทีอลันยังเคยคิดเล่นๆ ว่าการที่เขาไม่ถูกคุณแม่ใหญ่เกลียด ไม่ใช่เพราะฝ้ายนั้นใจดี แต่คงเป็นเพราะทนสมเพชไม่ได้มากกว่า

...แม่อีกตาย พ่อก็ไม่ได้รักใคร่ดูดำดูดีสักเท่าไรหรอก ถ้าลองสิ...ลองแม่เขาอยู่เป็นหนามยอกใจ แล้วเจ้าสัวรักใคร่เอ็นดูในตัวเขา บางที เหตุการณ์มันอาจจะไม่ได้เป็นอย่างนี้ก็ได้

หลายครั้ง อลันนึกอยากให้อ่านภพหายวับไปจากโลกนี้ หลายหนเขาคิดอยากแย่งชิงทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของพี่ชายคนโตมาเป็นของตนเองดูบ้าง แต่ดูเหมือนพระเจ้าจะจงเกลียดจงชังเขาเสียนัก เพราะโอกาสนั้นก็ไม่เคยมาถึง สุดท้ายไม่ว่าอะไร หรือใคร!...ผ่านภพผู้เกิดมาพร้อมพรังไปเสียทุกอย่างก็ได้ครอบครองไปเสียทั้งหมด ไม่เคยเผื่อแผ่มาถึงเขาเลย!

เขาควรจะโทษใครดีนะ ระหว่างความโชคดียของพี่ชายร่วมสายเลือด หรือความอาภัพอัปโชคของตนเอง

หรือบางทีการที่ผ่านภพจากไปก่อนวัยอันควรมันอาจจะเป็นเรื่องดีแล้วหรือเปล่า...บางครั้ง นี่อาจจะเส้นทางที่โชคชะตาเปิดให้เขาได้ก้าวเดินโดยไม่มีเงาของพี่ชายคนดีคนเก่งมาบดบังอยู่ข้างหน้าแล้วกระมัง??

น้ำตาหยดแรกตั้งแต่ได้รู้ข่าวการตายของประมุขบ้านเลิศดำรงกุล ชี้ออกมาจากทางหางตา ความคิดดังกล่าวทำให้ชายหนุ่มรู้สึกผิด รู้สึกเลวจนขยี้แขนของตัวเองเกินทน

ตลอดมาผ่านภพไม่เคยแสดงที่ทำรังเกียจเขา ถึงไม่สนิทกันนัก ทว่าฝ้ายนั้นก็ยิ่งวางตัวเป็นพี่ชายที่แสนดี อบอุ่น ใจกว้างและยุติธรรมกับเขามาเสมอ และแม้แต่เรื่องเดียวที่ทำให้เขาชิงชังและริษยาพี่ชายคนโตจับใจ...ผ่านภพล้วนแต่ทำไปเพราะความไม่รู้ เพราะอลันเชื่อว่า หากพี่ชายคนโตรู้การตัดสินใจทุกอย่างจะเปลี่ยนแปลงทันที!

ความคิดสับสนวนเวียนทำให้ออลันรู้สึกขมับปวดตบ เพื่อยึดจนอยากจุ่มตัวนอนเสียในห้องน้ำ ชายหนุ่มต้องจำใจลากสังขารกลับมาถึงเตียงอย่าง

ยากลำบาก และเพียงวินาทีสั้นๆ ที่หวั่นไหวสับสน คนที่น้อยเนื้อต่ำใจว่าเป็น
ลูกชายเมียรองก็นอนหลับสนิท

อลันไม่ได้ยินเสียงอินเตอร์คอมจากแม่บ้านที่เรียกขึ้นมาถามว่าจะ
รับข้าวเย็นไหม ไม่ได้ยินเสียงเคาะประตูเบาๆ หน้าห้อง เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าห้อง
ไม่ได้ล็อก ใครบางคนก็เปิดประตูก้าวเข้ามาอย่างถือวิสาสะ อลันไม่มีทางรู้ได้
เลย ว่าในความมืด ใครคนหนึ่งจะคุกเข่าลงข้างๆ เติง เป่ามรดูเสื้อยวนหน้า
คมคายแนบหมอน ด้วยสายตารักใคร่ อารมณ์ลึกซึ้ง!

ตัวอย่าง

ศิริรา แพทย์นิติเวชมือหนึ่งของเมืองไทย มีญาณหยั่งรู้
สามารถพยากรณ์มองเห็นเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอดีตได้เพียงแค่
สัมผัส แม้จะเป็นภาพเหตุการณ์ที่ไม่ชัดเจนและไม่ปะติดปะต่อ

วันหนึ่ง ศิริราบังเอิญไปพัวพันกับการตายปริศนาของนักธุรกิจ
ดัง ซึ่งหนึ่งในสมาชิกของบ้านปึกใจเชื่อว่าการผูกคอตายในตู้เสื้อผ้า
หลังใหญ่ของพี่ชายต่างสายเลือดเป็นการฆาตกรรม โดยระหว่างนั้น
ผู้ต้องสงสัยแต่ละคนก็เข้ามาพัวพันในชีวิตของศิริรามากขึ้น จน
ทำให้เธอเริ่มสับสนความสัมพันธ์ของคนในบ้านนี้ที่ซับซ้อน และ
ยากยิ่งสำหรับการหาตัวฆาตกร

